

เทพวรรณสำนักพิมพ์

300 ปี ก่อน

มหาศึกเชิงบัลลังก์

มังกรครองความเป็นใหญ่ในเวสเทอร์อส

GEORGE R. R. MARTIN

FIRE & BLOOD

อัคคีและโลหิต 1.2

อรรถัย พันธพงศ์ แปล ภาพประกอบโดย ดึก วิทลีย์

อัคคีและโลหิต 1.2

เขียน

แปล

วาดภาพ

การอ่านต้องถูกต้องที่สุด

อัคคีและโลหิต 1.2

Fire & Blood

แพรวสำนักพิภพ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   แพรวสำนักพิภพ

Copyright © 2018 by George R. R. Martin

Published by agreement with The Lotts Agency, Ltd. through Silkroad Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6931-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ อภิญญา ธโนปจัย, ทศ ปริญาคณิต

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ซูซาน ส่ำห์ส • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิไลกษณ์ เขยกลิน

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม เกติพิบูล โหมดตาด, จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง, กมลวรรณ สมรูป

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรัสกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

อัคคีและโลหิต หรือ *Fire & Blood* ของจอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเวสเทออส 300 ปี ก่อนเหตุการณ์ในหนังสือมหากาพย์แฟนตาซีชุดยิ่งใหญ่ของผู้เขียนคนเดียวกัน นั่นคือชุด *มหาศึกชิงบัลลังก์* หรือ *A Game of Thrones* อันลือลั่น

ใน *อัคคีและโลหิต* นี้จะมีด้วยกันสองเล่ม คือ *อัคคีและโลหิต 1.1* และ *1.2* สำหรับ *อัคคีและโลหิต 1.2* ที่อยู่ในมือผู้อ่านขณะนี้ยังคงความเข้มข้นเช่นเดิม

แม้จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน จะยังเขียนสองเล่มสุดท้ายในชุด *มหาศึกชิงบัลลังก์* ไม่เสร็จ แต่เพื่อสนองความต้องการของแฟน ๆ ทั่วโลกที่เฝ้ารอด้วยความกระหาย เขาจึงขอเสนอเรื่องราวในดินแดนเวสเทออสช่วงก่อนหน้านั้นสามศตวรรษที่สนุกเข้มข้นและตื่นเต้นเร้าใจไม่แพ้กันใน *อัคคีและโลหิต* นี้

แพรวสำนักพิมพ์เชื่อว่า *อัคคีและโลหิต* จะช่วยบรรเทาความโหยหาของบรรดาแฟน ๆ *มหาศึกชิงบัลลังก์* ได้ไปพลาง ๆ จนกว่าสองเล่มสุดท้ายของชุด *มหาศึกชิงบัลลังก์* จะเสร็จสมบูรณ์สู่บรรณพิภพ

แพรวสำนักพิมพ์

สารบัญ

ทนายทมังกร - ปัญหาเรื่องการสืบบัลลังก์	1
อวสานแห่งมังกร - คณะดำและคณะเขียว	66
อวสานแห่งมังกร - บุตรชายแลกบุตรชาย	93
อวสานแห่งมังกร - มังกรแดงและมังกรทอง	111
อวสานแห่งมังกร - เรนึร่าคว่ำชัย	150
อวสานแห่งมังกร - เรนึร่าปราชัย	207
อวสานแห่งมังกร - รัชสมัยอันสิ้นและเศร้าของเอกอนที่ 2	262
ควันหลง - ชั่วโมงของสุนัขป่า	287
การปกครองของคณะผู้สำเร็จราชการ - หัตถ์ในหมวกผู้ดี	316
การปกครองของคณะผู้สำเร็จราชการ - การทำสงคราม การสงบศึก และการประทวงปศุสัตว์	351
การปกครองของคณะผู้สำเร็จราชการ - การเดินทางไกล ของอลินก้านไ้	389
ฤดูใบไม้ผลิของชาวลิส - สิ้นสุดการปกครอง ของคณะผู้สำเร็จราชการ	412
ฝั่งตระกูลและเครือญาติ	463

สำหรับเลอนอร์, เอเลียส, แอนดริว และซิด
เหล่านี้มีเนียนภูเขา

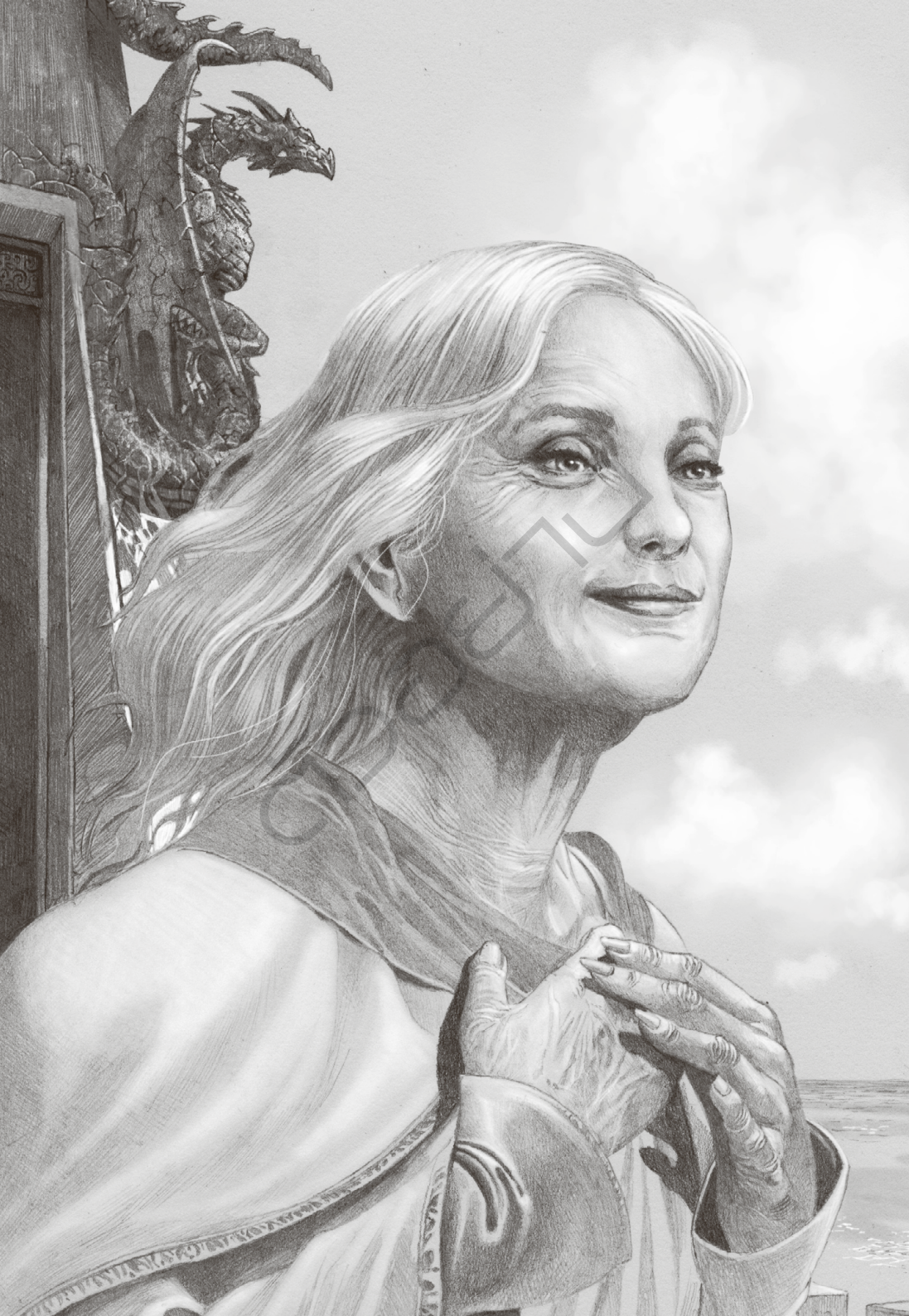
อัคคีและโลहित

คือประวัติศาสตร์แห่ง
เหล่าพระราชาทาร์แก่เรียนของเวสเทอร์อส

เล่มหนึ่ง
จากเอกอนที่หนึ่ง (ผู้พิชิต)
ถึง

สมัยผู้สำเร็จราชการของเอกอนที่สาม
(ผู้ทำลายมังกร)

โดยอาร์ชเมสเตอร์ไกล์เดย์น
แห่งซิดาเดลของโอด์ทาวน์
(ถอดความมา ณ ที่นี้โดยอาร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน)

กษัตริย์มังก

ปัญหาเรื่องการสืบบัลลังก์

เมล็ดพันธุ์แห่งสงครามมักถูกเพาะในยามสงบ ในเวสเทอร์อส ก็เช่นกัน การต่อสู้นองเลือดเพื่อแย่งชิงบัลลังก์เหลือรู้จักกันในนาม คีกรการ ร่ายรำแห่งมังก เป็นการศึกที่โรมันกันตั้งแต่ปีที่ 129 - 131 หลังการพิชิต และหยั่งรากมาตั้งแต่ครั้งศตวรรษก่อน ซึ่งเป็นช่วงรัชสมัยอันยาวนานและ สงบสุขที่สุดเท่าที่ลูกหลานของผู้พิชิตเคยพบพาน นั่นคือรัชสมัยของเจเฮริส ทาร์เกรียน ที่หนึ่ง พระราชาผู้ประนีประนอม

พระราชอาและราชินีเอลิซานผู้แสนดีปกครองเคียงคู่กัน (ยกเว้น ความหมางเมินเห็นห่างสองช่วงเวลา ซึ่งรู้จักกันในชื่อการทะเลาะกันครั้งที่หนึ่ง และการทะเลาะกันครั้งที่สอง) กระทั่งนางเสียชีวิตในปีที่ 100 หลังการพิชิต ทั้งคู่มีบุตรด้วยกันสิบสามคน สี่คนในนั้น - ประกอบด้วยบุตรชายสองคน และบุตรสาวสองคน - เติบโตเป็นผู้ใหญ่ แต่งงาน และมีลูกมีหลานของตัวเอง แต่ไหนแต่ไรมาหรือหลังจากนี้เจ็ดราชอาณาจักรไม่เคยได้รับพร (หรือบางคน อาจถือเป็นคำสาป) เป็นเจ้าหญิงและเจ้าชายทาร์เกรียนมากมายถึงเพียงนี้ การร่วมรักของพระราชอาและราชินียอตรักก่อกำเนิดความสับสนวุ่นวายของ การอ้างสิทธิ์และผู้อ้างสิทธิ์มากกว่าครั้งใด จนไม่แปลกที่เหล่าเมสเตอร์เชื่อว่า คีกรการร่ายรำแห่งมังกหรือการต่อสู้ทำนองนั้น ย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เรื่องนี้ไม่มีวีแววปรากฏในช่วงต้นรัชสมัยของเจเฮริส เพราะฝ่าบาทมีเจ้าชายเอมอนกับเจ้าชายเบลอนเป็น “ทายาทตัวจริงและทายาทตัวสำรอง” ตามที่เรียกขานกัน และน้อยครั้งที่อาณาจักรจะได้รับพรเป็นสองเจ้าชายผู้เก่งกล้ามากไปกว่าสองคนนี้ ในปีที่ 62 หลังการพิชิต เอมอนวัยเจ็ดขวบได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าชายแห่งดราคอนสโตนและทายาทบัลลังก์เหล็กอย่างเป็นทางการ เขาได้เป็นอัศวินในวัยสิบเจ็ด เป็นผู้ชนะการประลองในวัยยี่สิบ ได้เป็นตุลาการของบิดาและขุนนิติในวัยยี่สิบหก ทว่าเขาไม่เคยได้รับใช้บิดาในฐานะหัตถ์แห่งพระราชา เพียงเพราะตำแหน่งนั้นเป็นของนักบวชบาร์ธ สหายผู้ได้รับความไว้วางใจที่สุดของพระราชา และ “ผู้ร่วมกร่างงานหนักกับข้า” เบลอน ทาร์แกเรียน เองก็เก่งกาจไม่น้อยไปกว่ากัน เจ้าชายผู้น้องได้ยศอัศวินในวัยสิบหกและแต่งงานเมื่ออายุสิบแปด แม้ว่าเขากับเอมอนจะชื่นชอบการออกแรงแข่งขันกันเอง แต่ไม่มีใครติดใจสงสัยในความรักที่ผูกพันพวกเขาทั้งสอง การสืบบัลลังก์คู่มั่นคงแข็งแรงคงดังศิลา

ทว่าศิลาเริ่มร้าวในปีที่ 92 หลังการพิชิต เมื่อเอมอนเจ้าชายแห่งดราคอนสโตนถูกสังหารที่ทาร์ธโดยลูกดอกหน้าไม้ของชาวมิร์ที่หมายจะยิงชายผู้อยู่ข้างเขา พระราชากับพระราชินีอาลัยการจากไปของเขา และอาณาจักรก็ร่วมอาลัยด้วย แต่ไม่มีใครจะเศร้าเสียใจมากไปกว่าเจ้าชายเบลอนซึ่งเดินทางไปทาร์ธในทันใดและแก้แค้นให้พี่ชายด้วยการเลือกใส่พวกมิร์ลงทะเล เมื่อกลับมายังคงลี้แล่นดิ่ง เบลอนได้รับการแซ่ซ้องเป็นวีรบุรุษโดยฝูงชนที่ส่งเสียงโห่ร้อง และได้รับการสวมกอดโดยพระราชาผู้เป็นบิดา ซึ่งแต่งตั้งเขาเป็นเจ้าชายแห่งดราคอนสโตนและทายาทบัลลังก์เหล็ก มันเป็นประกาศิตที่ครองใจคน ชาวบ้านรักเบลอนในใจกล้า และลอร์ดทั้งหลายแห่งอาณาจักรก็มองเขาเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งของพี่ชายอยู่แล้ว

ทว่าเจ้าชายเอมอนมีบุตรคนหนึ่งนามว่าเรนนิสซึ่งเกิดในปีที่ 74 หลังการพิชิต นางเติบโตเป็นหญิงสาวรูปร่างงาม เฉลียวฉลาด และเก่งกล้าสามารถ ในปีที่ 90 หลังการพิชิต ด้วยวัยสิบหกปี นางได้แต่งงานกับลอร์ดจอมพลเรือ

และขุนนางของพระราชานามคอร์ลิสแห่งตระกูลเวลารีเวน ลอร์ดแห่งไทด์ส หรือที่รู้จักกันในนามอสรพิษทะเลตามชื่อเรืออันโด่งดังที่สุดในบรรดาเรือจำนวนมากของเขา ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าหญิงเรนีสกำลังตั้งครรภ์ตอนที่บิดาของนางเสียชีวิต การที่พระราชเจเฮริสยกดราโก้สโตนให้เจ้าชายเบลอน ไม่เพียงแต่เป็นการมองข้ามเรนีส แต่ (อาจ) รวมถึงบุตรชายที่ยังไม่คลอดของนางด้วย

การตัดสินใจของพระราชาสอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติที่มีมาช้านาน เอกอนผู้พิชิตเป็นจ้าวแห่งเจ็ดราชอาณาจักรคนแรก มิใช่วิเซเนีย ผู้เป็นพี่สาวซึ่งแก่กว่าเขาสองปี เจเฮริสเองก็สืบบัลลังก์เหล็กต่อจากอาเมกอร์ ผู้ซึ่งบัลลังก์ แม้ว่าหากตัดสินใจกันด้วยลำดับการเกิดเพียงอย่างเดียว เรนา ผู้เป็นพี่สาวของเขาย่อมมีสิทธิ์มากกว่า เจเฮริสไม่ได้ตัดสินใจแค่เพียงผิวเผิน เป็นที่ทราบกันว่าเขาได้ถกเรื่องนั้นกับสมาเล็ก แน่แน่นอนว่าเขาปรึกษากับบวซบาร์ธเช่นเดียวกับเรื่องสำคัญทั้งหลาย และความคิดเห็นของแกรนด์เมสเตอร์

เอลิซาร์ก็มีน้ำหนักอย่างมาก ทุกคนเห็นพ้องต้องกัน เบลอน อัศวินชาญศึกในวัยสามสิบห้าเหมาะจะปกครองมากกว่าเจ้าหญิงเรนีสในวัยสิบแปดหรือทารกน้อยที่ยังไม่ลืมตาดูโลกของนาง (ซึ่งอาจจะเป็นเด็กชายหรือไม่ก็ได้ ในขณะที่เจ้าชายเบลอนมีบุตรชายสมบูรณ์แข็งแรงสองคน ชื่อวีเชริสกับเดมอน) ความรักที่ชาวบ้านมีให้เบลอนใจล้าก็เป็นที่กล่าวขวัญเช่นกัน

มีพวกที่ไม่เห็นด้วย เรนีสเองเป็นคนแรกที่ยกเสียงคัดค้าน “เท่ากับว่าท่านริบลิธแต่กำเนิดของลูกชายข้า” นางบอกพระราชากับนางมือทาบบนหน้าท้องที่ขยายใหญ่ คอรัลิส เวลาเรียน สามิของนางเองโกรธเป็นฟืนเป็นไฟจนขอสละตำแหน่งจอมพลเรือและตำแหน่งในสภาเล็กและพารรยากลับดริฟต์มาร์ก เลดี้จอสลินแห่งตระกูลบาราเธียนผู้เป็นมารดาของเรนีสเองก็โกรธมากไม่แพ้กัน เช่นเดียวกับบอร์มันด์พี่ชายผู้นำเกรงขามของนาง ลอร์ดแห่งสตอร์มส์เอนด์

ผู้คัดค้านคนสำคัญที่สุดคือราชินีเอลีซานน์ผู้แสนดี ซึ่งช่วยสามิของนางปกครองเจ็ดราชอาณาจักรมานานปี และตอนนั้นมองเห็นบุตรสาวของบุตรชายถูกมองข้ามเพราะเรื่องเพศ “ผู้ปกครองจำต้องมีสมองที่ดีและหัวใจที่ซื่อตรง” ว่ากันว่านางกล่าวกับพระราชานี้ “เจ้าจอนมิได้จำเป็น หากฝ่าบาทเชื่ออย่างแท้จริงว่าสตรีขาดปัญญาในการปกครอง เช่นนั้นแล้วท่านก็ไม่ต้องการข้าอีกต่อไป” ด้วยเหตุนี้เองราชินีเอลีซานน์จึงออกจากคิงส์แลนดิ้งและบินไปดรากอ้อนสโตนบนหลังซิลเวอร์วิง นางกับพระราชเจเฮริสยังคงแยกกันอยู่เป็นเวลาสองปี ช่วงเวลาแห่งความหมางเมินเหินห่างถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ว่าเป็นการทะเลาะกันครั้งที่สอง

พระราชินีเอลีซานน์คนเดิมกลับมาอีกครั้งในปีที่ 94 หลังการพิชิต โดยความช่วยเหลือของนักบวชหญิงเมเกลส์บุตรสาว แต่ก็ไม่เคยเห็นตรงกันเรื่องการสืบบัลลังก์ ราชินีสิ้นชีวิตด้วยโรคกระษัยในปีที่ 100 หลังการพิชิตด้วยวัยหกสิบสี่ปี และยังคงยืนยันกรานว่าเรนีสผู้เป็นหลานสาวกับลูกๆ ของนางถูกช่วงชิงสิทธิ์ไป “เด็กชายในท้อง” เด็กน้อยซึ่งยังไม่ลืมตาดูโลกและ

กลายเป็นหัวข้อการถกเถียงกันอย่างหนัก กลับกลายเป็นเด็กหญิงเมื่อคลอดออกมาในปีที่ 93 หลังการพิชิต มารดาของนางตั้งชื่อให้ว่าเลนา ปีต่อมาเรนิส มอบน้องชายให้นางชื่อว่าเลนอร์ ในเวลานั้นเจ้าชายเบลอนได้ครองตำแหน่งว่าที่รัชทายาทแล้ว ทว่าตระกูลเวลลาเรียนกับตระกูลบาราเรียนยึดมั่นความเชื่อที่ว่าเลนอร์น้อยมีสิทธิ์ในบัลลังก์เหล็กมากกว่า และมีสองสามคนที่ถึงกับให้การสนับสนุนสิทธิ์ของเลนา พี่สาวคนโตของเธอ และเรนิส มารดาของทั้งสอง

ช่วงวาระสุดท้ายของชีวิต ทวยเทพมรณะหน้าทำร้ายราชินีเอลิซานน์อย่างโหดเหี้ยมดังที่ได้เล่าไปก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลานั้นราชินีมีทั้งทุกข์และสุขควบคู่กัน เหนือสิ่งอื่นใดคือความสุขที่เกิดจากหลานๆ ของนาง และงานวิเวกเช่นกัน ในปีที่ 93 หลังการพิชิต นางเข้าร่วมงานวิเวกของวิเชริส บุตรชายคนโตของเบลอน เขาแต่งงานกับเลดี้เอมมาแห่งตระกูลแอร์ริส บุตรสาววัยสิบเอ็ดของเจ้าหญิงดาเอลลาผู้ลี้ภัย (หลังแต่งงานทั้งสองยังไม่เข้าหอ กระทั่งเจ้าสาวมีระดูครั้งแรกในอีกสองปีต่อมา) เมื่อถึงปีที่ 97 ราชินีคนดีได้เห็นเดมอน บุตรคนที่สองของเบลอนแต่งงานกับเลดี้ริอาแห่งตระกูลรอยซ์ รัชทายาทของปราสาทเกาแกแห่งรูนส์ไตนในแคว้นหุบเขา

การประลองครั้งยิ่งใหญ่ซึ่งจัดขึ้นในคิงส์แลนดิงปีที่ 98 หลังการพิชิต เพื่อฉลองการครองราชย์ปีที่ห้าสิบของพระราชเจเฮริสสร้างความปลื้มปิติให้ราชินีด้วยเช่นกัน เพราะลูก หลาน เหลนที่ยังมีชีวิตอยู่โดยส่วนใหญ่ของราชินีกลับมาร่วมงานเลี้ยงและการเฉลิมฉลอง ว่ากันว่านับตั้งแต่การล่มสลายของวาลิเรียก็ไม่มีใครผู้ใดเห็นมังกรปรากฏตัวพร้อมกันในที่เดียวมากขนาดนี้เลย การแหงนทวนครั้งสุดท้ายซึ่งอัศวินแห่งราชองครักษ์ เซอร์เรียม เรดไวน์ กับเซอร์เคลเมนต์ แครบบ์ ล้วนจนทวนหักสามสิบเล่มก่อนที่จะพระราชเจเฮริสจะประกาศให้ทั้งสองเป็นผู้ชนะร่วมกัน เรียกได้ว่าเป็นการแหงนทวนอันยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่เคยพบในเวสเทออส

อย่างไรก็ตาม หนึ่งปีหลังสิ้นสุดการประลอง นักบวชบาร์ธผู้เป็นสหายคนเก่าคนแก่ของพระราชาก็เสียชีวิตอย่างสงบขณะนอนหลับหลังให้การ

รับใช้ในฐานะหัตถ์แห่งพระราชาอย่างเต็มความสามารถมาสี่สิบเอ็ดปี เจเฮริสเลือกลอร์ดผู้บัญชาการหน่วยราชองครักษ์ของเขามารับตำแหน่งนี้แทน แต่เซอร์เรียม เรดไวน์ มิใช่คนบวชบาริธ และความเก่งกาจซ้ำซ้อนในการใช้ทวนก็แทบไม่เป็นประโยชน์กับเขาในฐานะหัตถ์ “ปัญหาบางอย่างแก้ไขโดยใช้ไม้ทุบไม่ได้” แกรนด์เมสเตอร์อัลลาร์ตั้งข้อสังเกตไว้ดีเสียจนเป็นที่กล่าวขาน ฝ่าบาทไม่มีทางเลือกนอกจากปลดเซอร์เรียมหลังจากอยู่ในตำแหน่งได้เพียงหนึ่งปี เขาให้เบลอนบุตรชายมารับหน้าที่แทน และในปีที่ 99 หลังการพิชิต เจ้าชายแห่งดรากอโนสโตนก็ได้เป็นหัตถ์แห่งพระราชาด้วย เขาปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างน่าชื่นชม แม้จะไม่เรื่องปัญญาเท่านักบวชบาริธ แต่เจ้าชายดูคนเก่ง อีกทั้งมีบริวารและที่ปรึกษาผู้ซื่อสัตย์ห้อมล้อม เบลอน ทาร์แกเรียน จะปกครองอาณาจักรได้เป็นอย่างดีเมื่อเขาขึ้นนั่งบัลลังก์เหล็ก ทั้งลอร์ดและชาวบ้านต่างเห็นตรงกัน

ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ในปีที่ 101 หลังการพิชิต เจ้าชายเบลอนบ่นถึงอาการเจ็บแปลบบริเวณสี่ข้างระหว่างลำสั้วในป่าราชัน อาการเจ็บแปลบเมื่อเขากลับเข้าเมือง ท้องเขาบวมและแข็งขึ้น ก่อนความเจ็บจะทวีความรุนแรงจนเขาอนอน รันซิเตอร์ซึ่งเป็นแกรนด์เมสเตอร์คนใหม่เพิ่งมาจากชิตาเดลหลังจากอัลลาร์เสียชีวิตด้วยหลอดเลือดในสมองแตก เขาลดไข้ของเจ้าชายลงได้บ้างและบรรเทาความเจ็บปวดทรมานด้วยน้ำมันดอกฝิ่น แต่อาการของเขายังคงทรุดลงอย่างต่อเนื่อง เมื่อเช้าวันที่ห้าของการเจ็บป่วย เจ้าชายเบลอนก็เสียชีวิตในห้องนอนของเขาที่หอคอยแห่งหัตถ์โดยมีบิดานั่งกุมมือเขาอยู่ข้างๆ หลังผ่าศพดูแล้ว แกรนด์เมสเตอร์รันซิเตอร์ก็เขียนสาเหตุการเสียชีวิตว่า ไล่แตก

ทั่วทั้งเจดราซาอาณาจักรจำให้อาลัยเจ้าชายเบลอน และไม่มีผู้ใดจะเสียใจมากไปกว่าพระราชเจเฮริส ครั้งนี้เมื่อจุดเชิงตะกอนเผาศพบุตรชาย เขาไม่มีแม้แต่การปลอบโยนจากภรรยาผู้เป็นที่รักข้างกาย พระราชาเฒ่าไม่เคยรู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดายเช่นนี้ อีกทั้งฝ่าบาทต้องเผชิญกับปัญหาหนักอกกวนใจอีกครั้ง เนื่องจากการสืบบัลลังก์กลายเป็นเรื่องไม่แน่นอนอีกครา เมื่อว่าที่

ร่ายยาพิษเสียชีวิตและถูกเผาด้วยกันทั้งคู่ จึงไม่มีผู้สืบบัลลังก์เหล็กที่แน่ชัดอีกต่อไป...แต่เชื่อว่าไม่มีผู้อ้างสิทธิ์

เบลอนมีบุตรชายสามคนที่เกิดกับน้องสาวชื่ออลิสซา สองคนยังมีชีวิตอยู่ คือวิเซริสกับเดมอน หากเบลอนได้ขึ้นบัลลังก์เหล็ก วิเซริสก็จะสืบทอดตำแหน่งต่อจากเขาอย่างไร้ข้อกังขา แต่การเสียชีวิตอย่างน่าอนาถของเจ้าชายร่ายยาพิษในวัยสี่สิบสี่ทำให้การสืบบัลลังก์ยุ่งเหยิง มีการทวงถามสิทธิ์ของเจ้าหญิงเรนิสและเลนา เวลาเรียน ซึ่งเป็นบุตรสาวของนางอีกครั้ง...และถึงแม้ว่าพวกนางจะถูกมองข้ามเพราะเรื่องเพศ แต่เรื่องนั้นไม่เป็นอุปสรรคสำหรับเลนอร์ซึ่งเป็นบุตรชายของเรนิส เลนอร์ เวลาเรียน เป็นชายและอ้างสิทธิ์การสืบเชื้อสายจากบุตรชายคนโตของเจเฮริสได้ ขณะที่บุตรชายของเบลอนสืบเชื้อสายมาจากบุตรชายคนน้อง

ยิ่งไปกว่านั้นพระราชเจเฮริสมีบุตรชายที่ยังมีชีวิตอยู่อีกคน นั่นคือเวกอน ซึ่งเป็นอาร์ชเมสเตอร์อยู่ที่ซีตาเดล ผู้ครอบครองแหวน คทา และหน้ากากทองคำสี่เหลี่ยม ประวัติศาสตร์เรียกขานเขาว่าเวกอนผู้ไร้มังกร คนส่วนใหญ่ในเจ็ดราชอาณาจักรพากันลืมตัวตนของเขา แม้จะอายุเพียงสี่สิบ แต่เวกอนดูดีเตี้ยและขรุขระ ชายผู้คลั่งตำราอุทิศตนให้กับการเล่นแร่แปรธาตุ ดาราศาสตร์ คณิตศาสตร์ และศาสตร์ลึกลับอื่นๆ แม้กระทั่งในวัยเด็ก เขาก็ไม่เคยเป็นที่ชื่นชอบ น้อยคนมองว่าเขาเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่จะนั่งบนบัลลังก์เหล็ก

แต่กระนั้นผู้ที่พระราชเจาหันไปหาในเวลานี้ก็คืออาร์ชเมสเตอร์เวกอน เขาเรียกตัวบุตรชายคนสุดท้ายของตนมายังคิงส์แลนดิง สิ่งที่ยังสองพูดกันยังคงเป็นที่ถกเถียง บ้างก็บอกว่าพระราชเจาเสนอบัลลังก์ให้เวกอนและถูกเขาปฏิเสธ บ้างก็ยืนยันว่าพระราชเจาเพียงขอคำปรึกษา มีรายงานมาถึงราชสำนักว่าคอร์ลิส เวลาเรียน กำลังรวบรวมเรือและไพร่พลที่ดริฟต์มาร์กเพื่อ “พิทักษ์สิทธิ์” ของเลนอร์ผู้เป็นบุตรชาย ขณะที่เดมอน ทาร์แกเรียน ชายหนุ่มอารมณ์ร้อนและชอบทะเลาะวิวาทวัยยี่สิบ ก็ได้รวบรวมกลุ่มดาบผู้ให้สัตย์

สาบานของตนเพื่อสนับสนุนนิเชิสพี่ชายของเขา การต่อสู้อันรุนแรงเพื่อแย่งชิงสิทธิ์ในการสืบบัลลังก์ก็มีแววจะเกิดไม่ว่าพระราชอาเฒ่าจะแต่งตั้งใครให้สืบหอดตำแหน่ง แน่หนอนว่านั่นคือเหตุผลที่ฝ่าบาทกระตือรือร้นจะคว้าทางออกซึ่งอาร์ชเมสเตอร์เวกอนเสนอให้

พระราชอาเฒ่าประกาศเจตนาที่จะจัดประชุมมหาสภา เพื่อพูดคุยถกเถียง และท้ายที่สุดคือตัดสินใจเรื่องการสืบบัลลังก์ ลอร์ดน้อยใหญ่ทั้งหมดแห่งเวสเทออสได้รับเชิญให้เข้าร่วม รวมทั้งเมสเตอร์จากซิดาเดลแห่งโอลด์ทาวน์ นักบวชหญิงและนักบวชเพื่อพูดในนามศาสนจักร ผู้อ้างสิทธิ์จะได้ชี้แจงเหตุผลของพวกเขาเบื้องหน้าลอร์ดที่มาชุมนุมกัน ฝ่าบาทออกประกาศิต เขาจะปฏิบัติตามการตัดสินใจของสภา ไม่ว่าสภาจะเลือกใครก็ตาม

มีการตัดสินใจว่าการประชุมจะจัดขึ้นที่ฮาร์เรนฮอลล์ ปราสาทที่ใหญ่ที่สุดในอาณาจักร ไม่มีใครรู้ว่าพวกลอร์ดจะมากันกี่คน เนื่องจากไม่เคยมีการจัดประชุมเช่นนั้นมาก่อน แต่คิดกันว่าเป็นการรอบคอบหากจะมีห้องหับสำหรับลอร์ดและคณะผู้ติดตามอย่างน้อยสักห้าร้อยคน มีลอร์ดมาเข้าร่วมกว่าพันคน กินเวลานานครึ่งปีกว่าพวกเขาจะมารวมตัวกันครบ (มีสองสามคนมาถึงเมื่อการประชุมกำลังจะเสร็จสิ้นด้วยซ้ำ) กระทั่งฮาร์เรนฮอลล์ก็ไม่อาจรองรับฝูงชนล้นหลามขนาดนั้นได้ เพราะลอร์ดแต่ละคนมีบริวารติดตามเป็นอัศวิน อัศวินฝึกหัด เด็กเลี้ยงม้า คนครัว และทาสรับใช้ ไทมอนด์แลนนิสเตอร์ ลอร์ดแห่งคาสเตอร์ลีร็อก นำคนมาด้วยสามร้อยคน ที่ไม่น้อยหน้าไปกว่ากันคือลอร์ดแมตธอส ไทเรล แห่งไฮการ์เด็น ซึ่งพาคนมาถึงห้าร้อยคน

บรรดาลอร์ดมาจากทั่วทุกมุมของอาณาจักร ตั้งแต่ชายแดนดอร์นไปจนถึงเงาของผากาแฟง จากเกาะสามพี่น้องไปจนถึงหมู่เกาะเหล็ก ดาวประจำเมืองแห่งทาร์กก็อยู่ที่นั่น รวมทั้งลอร์ดแห่งโลนลี่เลด ลอร์ดเอลลาร์ด สตาร์ค มาจากวินเทอร์เฟล ลอร์ดโกรเวอร์ ทัลลี มาจากริเวอร์รัน ยอร์เบิร์ต รอยซ์ ซึ่งเป็นผู้สำเร็จราชการและตัวแทนนักสู้ของเจย์น แอร์วิน ท่านหญิง

แห่งเอียร์ในวัยเยาว์ มาจากแคว้นหุบเขา แม้กระทั่งชาวดอร์นก็ส่งตัวแทนมา เจ้าชายแห่งดอร์นส่งบุตรสาวกับอัศวินชาวดอร์นยี่สิบคนมายังฮาร์เรนฮอล ในฐานะผู้สังเกตการณ์ สังหาราเดินทางจากโอลด์ทาวน์เพื่อมาให้พรแก่ที่ประชุม พวกพ่อค้าและช่างฝีมือแหกกันมาฮาร์เรนฮอลหลายร้อยคน อัศวินพเนจรและนักรบอิสระมาด้วยหวังจะหางานให้ตัวเอง พวกลัทธิกระเป๋ามาหาเงิน พวกสาวน้อยสาวใหญ่มาหาสามี พวกโจรและนางโลม สาวใช้ซักผ้า และผู้ติดตามค่าย นักขับลำนํ้าและนักแสดงละครใบ้ พวกเขามาจากฝั่งตะวันออกและตะวันตก เหนือและใต้ นครแห่งกระโจมผุดขึ้นนอกกำแพง ฮาร์เรนฮอลและตลอดแนวทะเลสาบแผ่ไปไกลหลายโยชน์ทุกทิศทุกทาง ชั่วโมงหนึ่งที่ฮาร์เรนฮอลกลายเป็นเมืองใหญ่ลำดับที่สี่ของอาณาจักร มีเพียงโอลด์ทาวน์ คิงส์แลนดิ้ง และเลนนิสพอร์ตที่มีขนาดใหญ่กว่า

บรรดาลอร์ดที่มาพร้อมชุมนุมต้องตรวจสอบและพิจารณาผู้อ้างสิทธิ์ครองบัลลังก์ไม่น้อยกว่าสิบสี่ราย มีผู้เข้าชิงจากเอลซอสสามคน เป็นลูกชายของเซรา บุตรสาวของพระราชเจเฮริส จึงมีศักดิ์เป็นหลานชายของเขา แต่ละคนเกิดจากคนละพ่อ ว่ากันว่าคนหนึ่งถอดแบบตาของเขาในวัยหนุ่มมาทุกกระเบียด อีกคนเป็นลูกนอกสมรสเกิดกับประมุขคนหนึ่งของไวเลนทิสโบราณ มาถึงพร้อมถุงทองและช้างแควระ ของกำนัลเลอค่าที่เขาแจกจ่ายให้บรรดาลอร์ดผู้ด้อยฐานะซึ่งมั่นใจได้ว่าจะช่วยรับรองสิทธิ์ให้เขาอย่างแน่นอน ส่วนช้างนั้นไม่ค่อยมีประโยชน์สักเท่าใด (เจ้าหญิงเซรายังมีชีวิตสุขสบายในไวเลนทิสด้วยวัยเพียงสามสิบสี่ นางมีสิทธิ์มากกว่าลูกนอกสมรสของนางอย่างเด่นชัด แต่นางเลือกจะไม่เรียกร้อง “ข้ามีอาณาจักรของข้าที่นี่แล้ว” นางพูดเมื่อมีคนถามว่านางตั้งใจจะกลับเวสเทออสหรือไม่) ผู้เข้าชิงอีกคนนำม้วนแผ่นหนังมาด้วยหลายม้วนเพื่อแสดงการสืบเชื้อสายจากเกมอนผู้รุ่งโรจน์ ลอร์ดทาร์แกเรียนผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งดรากอ้นสโตนก่อนการพิชิต โดยอ้างว่าตนสืบเชื้อสายต่อมาเจ็ดรุ่นผ่านทายาทของบุตรสาวคนเล็กของเกมอนซึ่งสมรสกับลอร์ดผู้น้อย นอกจากนี้ยังมีพลทหารผมแดงร่างใหญ่กำยำที่อ้างว่าเป็นลูกนอกสมรสของ

เมกอร์ผู้โหดเหี้ยม เพื่อเป็นการพิสูจน์ เขาพามารดามาด้วย บุตรสาวของเจ้าของเรือนพักแรมวัยซราซึ่งบอกว่านางเคยโดนเมกอร์ขึ้นใจครั้งหนึ่ง (พวกลอร์ดพร้อมเชื่อเรื่องการขึ้นใจ แต่ไม่เชื่อว่าการกระทำนั้นส่งผลให้นางมีลูก)

มหาสภาพิจารณาไตร่ตรองอยู่สิบสามวัน โดยพิจารณาและตัดผู้อ้างสิทธิ์ระดับรองที่ไม่สลักสำคัญจำนวนเก้าคนออก (ตัวอย่างหนึ่งคือ อัศวินพเนจรที่แนะนำตัวว่าเป็นบุตรที่แท้จริงของพระราชเจเฮริสเอง ถูกจับขังคุกเมื่อพระราชบิดาไปงว่าเขาคือคนโกหก) อาร์ชเมสเตอร์เวกอนถูกตัดสิทธิ์เนื่องด้วยคำปฏิญาณของเขา ส่วนเจ้าหญิงเรนีสกับบุตรสาวของนางถูกตัดสิทธิ์เนื่องด้วยเพศ จึงเหลือผู้อ้างสิทธิ์สองคนที่ได้เสียงสนับสนุนมากที่สุด คือ วิเชริส ทาร์แกเรียน บุตรชายคนโตของเจ้าชายเบลลอนกับเจ้าหญิงอลิสซา และเลนอร์ เวลาเรียน บุตรชายของเจ้าหญิงเรนีส และหลานชายของเจ้าชายเอมอน วิเชริสเป็นหลานชายของพระราชเฒ่า ส่วนเลนอร์เป็นหลานหลักของการสืบทอดมรดกของบุตรคนโตทำให้เลนอร์ได้เปรียบ หลักแห่งความใกล้ชิดทางสายเลือดเอื้อต่อวิเชริส อีกทั้งวิเชริสยังเป็นทาร์แกเรียนคนสุดท้ายที่ได้ขึ้นบัลลังก์ด้วย...แม้ว่าภายหลังการตายของเจ้ามฤตยูทมิฬในปีที่ 94 หลังการพิชิต เขาไม่เคยขึ้นมังกรตัวอื่นอีกเลย ขณะที่เด็กชายเลนอร์ยังไม่ได้หัดบินครั้งแรกกับมังกรแรกรุ่นของเขา เจ้าลอร์ดวัยสี่ขวบอวมทางามจับดาที่เขาดึงชื่อให้ว่า ซีสโมค

แต่สิทธิ์ของวิเชริสได้มาจากบิดาของเขา ส่วนสิทธิ์ของเลนอร์มาจากมารดา และลอร์ดส่วนใหญ่รู้สึกที่สายเลือดฝั่งผู้ชายต้องมาก่อนฝั่งผู้หญิงยิ่งไปกว่านั้นวิเชริสเป็นชายวัยสิบสี่ เลนอร์เป็นเด็กชายวัยเจ็ดขวบ ด้วยเหตุผลทั้งหมดทั้งมวลนี้ การอ้างสิทธิ์ของเลนอร์จึงถูกมองโดยคนส่วนใหญ่ว่าด้อยกว่า แต่บิดามารดาของเด็กชายเป็นผู้ทรงอำนาจและทรงอิทธิพลอย่างยิ่งจนพวกเขาไม่สามารถถูกมองข้ามไปได้โดยสิ้นเชิง

นี่อาจเป็นจังหวะเหมาะสมที่จะกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับบิดาของเขาเล็กน้อย คอริลิส เวลาเรียน ลอร์ดแห่งไทดัลและนายเรือแห่งดริฟต์มาร์ก

มีชื่อเสียงโด่งดังในบทลำนำและเรื่องเล่าในฐานะอสรพิชทะเล และแน่นอนว่าเป็นหนึ่งในสุดยอดบุคคลแห่งยุค พวกเขาเวลาเรียนเป็นตระกูลสูงศักดิ์บวกกับมีเชื้อสายวาสิเรียตามคำเล่าลือ หากเชื่อตามประวัติศาสตร์ประจำตระกูลแล้ว คนพวกนี้มายังเวสเทออสก่อนพวกทาร์แกเรียนเสียอีก พวกเขาตั้งหลักแหล่งอยู่ที่ช่องแคบคอคอยบนเกาะอันอุดมสมบูรณ์ใกล้ระดับน้ำทะเลของดริฟต์มาร์ก (ที่ได้ชื่อนี้เนื่องจากเศษไม้ที่กระแสน้ำพัดเข้าฝั่งทุกวัน¹) แทนที่จะเป็นดราคอนสโตน ถิ่นใกล้เคียงที่มีควันกรุ่นและเต็มไปด้วยหิน แม้ว่าไม่เคยเป็นผู้ข่มขืน แต่พวกเขาลงเรียนก็ยังคงเป็นพันธมิตรที่เก่าแก่และใกล้ชิดที่สุดกับพวกทาร์แกเรียน พวกเขาครองท้องทะเล มิใช่ท้องฟ้า ในยุคการพิชิตเรือเวลาเรียนนั่นเองที่พาทหารของเอกอนข้ามอ่าวน้ำดำ และต่อมาได้ก่อตั้งกองทัพเรือหลวงอันเกรียงไกรยิ่งกว่าที่ผ่านมา ตลอดศตวรรษแรกในการปกครองของตระกูลทาร์แกเรียน ลอร์ดแห่งไทดัลสหลายต่อหลายคนรับใช้สภาเล็กในฐานะขุนนางจนผู้คนส่วนใหญ่มองว่าตำแหน่งนั้นเป็นสิทธิ์ตกทอดของตระกูลเวลาเรียนก็ว่าได้

แต่ถึงแม้จะมีบรรพบุรุษยิ่งใหญ่ แต่คอร์ลิส เวลาเรียน ก็เป็นชายผู้ไม่เหมือนใคร ชายผู้ปรารถนาเรื่องเท่ากับที่มุ่งงาน รักการผจญภัยเท่ากับที่ทะเยอทะยาน กลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้วที่เหล่าบุตรชายของม้าน้ำ (สัญลักษณ์ประจำตระกูลเวลาเรียน) จะได้รับรู้รสชาติของชีวิตนักเดินเรือในวัยเยาว์ แต่ไม่เคยมีเวลาเรียนคนใดไม่ว่าจะแต่ก่อนนั้นหรือหลังจากนี้ที่ใช้ชีวิตบนเรืออย่างกระตือรือร้นเท่าเด็กชายผู้ซึ่งจะกลายเป็นอสรพิชทะเล เขาข้ามทะเลแคบเป็นครั้งแรกในวัยหกขวบ ล่องเรือไปเพนทอสกับอา หลังจากนั้นคอร์ลิสก็ออกเดินทางเช่นนั้นทุกปี เขาไม่ยอมเดินทางอย่างผู้โดยสาร เขาเป็นเสากระโดง ผูกเงื่อน ชัดถูดาดฟ้าเรือ คัดไม้พาย อุดรูรั่ว ขึ้นและลงใบเรือ เฝ้าระวัง หัดกำหนดทิศทางและคุมหางเสือ นายเรือของเขาต่างบอก

¹ Driftmark แปลตรงตัวได้ว่าแหล่งรวมเศษไม้ที่ลอยมากับน้ำ

ว่าพวกเขาไม่เคยเห็นกะลาสีที่เก่งตั้งแต่เกิดเช่นคนนี้นมาก่อน

ในวัยสิบหก เขาได้เป็นนายเรือเอง พาเรือหาปลาที่ตั้งชื่อว่า *ราชินีปลา* คือดอกจากดริฟต์มาร์กไปตราก้อนสโตนและกลับมา ในช่วงหลายปีนับจากนั้น เรือของเขาก็เริ่มใหญ่ขึ้นและเล่นไวขึ้น การเดินทางของเขายาวนานและเสี่ยงภัยมากขึ้น เขาพาเรืออ้อมตอนล่างสุดของเวสเทอร์อสเพื่อไปเยือนโอลด์ทาวน์ แลนนิสพอร์ต และลอร์ดสพอร์ตที่ไพล์ เขาเล่นเรือไพลิส ไทรอซ เพนทอส และมัวร์ เขาพาเรือ *คิมหันต์ดุริ* ไปไวกแลนทิสกับหมู่เกาะฤดูร้อน และพาเรือ *หมาป่าน้ำแข็ง* ขึ้นเหนือไปบราวอส ปรากาอิสต์วอตซ์ทิมทะเล และฮาร์ดโฮมก่อนจะลี้ภัยไปยังทะเลหนาวสันเพื่อไปลอร์ดและเมืองท่าของอิบเบิน ในการเดินทางครั้งต่อมา เขากับเรือ *หมาป่าน้ำแข็ง* มุ่งหน้าขึ้นเหนืออีกครั้ง มองหาเส้นทางเดินเรืออ้อมตอนเหนือสุดของเวสเทอร์อสตามคำร่ำลือ แต่พบเพียงทะเลหนาวเย็นจนเป็นน้ำแข็งกับภูเขาน้ำแข็งที่ใหญ่เท่าภูเขาเลากา

การเดินทางอันเลื่องชื่อที่สุดคือครั้งที่เขาไปกับเรือซึ่งเขาออกแบบและต่อเอง เรือ *อสรพิษทะเล* พวกเขาพ่อค้าจากโอลด์ทาวน์และอาร์เบอร์มักจะเล่นเรือไปไกลเทียมการ์ธเพื่อมองหาเครื่องเทศ ผ้าไหม และของล้ำค่าอื่นๆ แต่คอร์ลิส เวลาเรียน กับเรือ *อสรพิษทะเล* เป็นคู่แรกที่เดินทางไปไกลกว่านั้น ล่องผ่านประตูเจดีย์ยัติและเกาะเลง แล้วกลับมาพร้อมผ้าไหมและเครื่องเทศ มากจนเขาทำให้ตระกูลเวลาเรียนมั่งคั่งขึ้นทบทวีในบัดดล ในการเดินทางครั้งที่สองกับเรือ *อสรพิษทะเล* เขาล่องไปไกลยิ่งกว่านั้น ไปยังอัสซายไกล์เงาหิมพ์ ในครั้งที่สามเขาล่องไปทางทะเลหนาวสันแทน และกลายเป็นชาวเวสเทอร์อสคนแรกที่เดินเรือไปดินแดนพันเกาะและแฉะชายฝั่งหนาวเย็น เว้งว้างของเอ็นโกและมอสซอวี

ในตอนท้ายเรือ *อสรพิษทะเล* ได้ออกเดินทางเก้าครั้ง ครั้งที่เก้า เซอร์คอร์ลิสพามันกลับไปการ์ธ บรรทุกทองคำไปมากพอจะซื้อเรืออีกยี่สิบลำ และบรรทุกทุกลำด้วยหญ้าฝรั่น พริกไทย จันทน์เทศ ช้าง และผ้าไหม ชิ้นเล็กอีกหลายม้วน มีเรือเพียงสิบสี่ลำกลับมาถึงดริฟต์มาร์กอย่างปลอดภัย

และข้างทุกตัวตายกลางทะเล แต่กระนั้นถ้าไ้จากการเดินทางครั้งนั้นก็มากมาย มหาศาลจนเวลาเรียนกลายเป็นตระกูลมั่งคั่งที่สุดในเจ็ดราชอาณาจักร เหนือกว่า แม้กระทั่งตระกูลไฮทาวเวอร์และแลนนิสเตอร์ แม้จะชั่วระยะสั้นๆ ก็ตาม

ความมั่งคั่งนี้เป็นประโยชน์ต่อเซอร์คอร์ลิสเมื่อปู่ผู้แก่เฒ่าของเขาเสียชีวิต ในวัยแปดสิบแปดปี และเซอร์คอร์ลิสซึ่งได้รับการขนานนามว่าอสรพิษทะเล ก็ได้ขึ้นเป็นลอร์ดแห่งไทดัล ที่มั่นของตระกูลเวลาเรียนคือปราสาทริฟต์มาร์ก สถานที่มืดมัวทึมเทา ซึ้นแฉะและมีน้ำท่วมขังเสมอ ลอร์ดคอร์ลิสสร้างปราสาทแห่งใหม่บนท้ายเกาะอีกด้าน ปราสาทไฮไทดัลสร้างขึ้นด้วยหินสีอ่อนเหมือนกับที่เอียรี หอคอยรูปทรงระหงของมันประดับยอดด้วยหลังคาทำจากเงินทูป ที่ส่องประกายวิบวับยามต้องแสงอาทิตย์ เมื่อกระแสน้ำขึ้นในยามเช้าและยามเย็น ปราสาทก็ถูกล้อมรอบโดยท้องทะเล เชื่อมต่อกับริฟต์มาร์กโดยทางเดินข้ามน้ำเท่านั้น ลอร์ดคอร์ลิสย้ายบัลลังก์ขึ้นไ้บนโถง (ของขวัญจาก เทพเมอร์ลิง ตามตำนานเล่าขาน) ไปยังปราสาทใหม่แห่งนี้

ลอร์ดคอร์ลิส อสรพิษทะเล ต่อเรือหลายลำด้วยเช่นกัน กองทัพเรือหลวงเพิ่มขึ้นเป็นสามเท่าในช่วงหลายปีที่เขารับใช้พระราชินีในฐานะขุนนาง แม้กระทั่งหลังจากละทิ้งตำแหน่งนั้นแล้ว เขาก็ยังต่อเรือ เปลี่ยนเรือสินค้าและเรือพาณิชย์ให้กลายเป็นเรือรบ ด้านล่างกำแพงทะเลมีบ่อนคราบเกลือของปราสาทริฟต์มาร์ก หมู่บ้านหาปลาขนาดย่อมสามแห่งเติบโตจนกลายเป็นเมืองอันเจริญรุ่งเรืองที่ชื่อฮัลล์² เพราะลำเรือเป็นทิวแถวที่มองเห็นอยู่เสมอ ข้างล่างปราสาท อีกฟากของเกาะ ไกลไฮไทดัลมีอีกหมู่บ้านที่แปรเปลี่ยนไปเป็นสไปซ์ทาวน์ ท่าและสะพานเทียบเรืออัดแน่นไปด้วยเรือจากนครเลิและจากที่ไกลกว่านั้น เนื่องจากตั้งขวางช่องแคบคอคอยล์ ริฟต์มาร์กจึงอยู่ใกล้ทะเลแคบมากกว่าดัสเคนเดลหรือคิงส์แลนดิ้ง สไปซ์ทาวน์จึงเริ่มแย่งชิงการขนส่งสินค้าทางเรือเป็นจำนวนมาก ซึ่งหาไม่แล้วเรือต่างๆ คงจะไปยัง

² Hull แปลว่าลำเรือ

ท่าเหล่านี้นั้นมากกว่า และตระกูลเวลาเรียนก็เริ่มร่ำรวยและเรื่องอำนาจมากยิ่งขึ้นไปอีก

ลอร์ดคอร์ลิสเป็นคนทะเยอทะยาน ระหว่างการเดินทางเก่าครั้งกับเรือ *อสรพิษทะเล* เขาต้องการบุกขึ้นไปข้างหน้าเสมอ ไปยังที่ซึ่งไม่มีใครเคยไปมาก่อนและเห็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือจากแผนที่ แม้จะประสบความสำเร็จในชีวิตมากมายหลายอย่าง แต่เขาแทบไม่เคยพอใจ คนใกล้ชิดที่รู้จักเขาดีจะพูดเช่นนั้น เขาพบคู่ครองที่สมบูรณ์แบบในตัวเรนีส ทาร์เกรียน บุตรสาวของบุตรชายคนโตและทายาทของพระราชินี หึงงามผู้มีความมุ่งมั่นและหยิ่งทะนงไม่แพ้หึงไคในอาณาจักร ทั้งยังเป็นผู้ซึ่งรักอีกด้วย บุตรชายและบุตรสาวของเขาจะโผบินสู่ท้องนา ลอร์ดคอร์ลิสคาดหวัง และสักวันหนึ่งคนหนึ่งในนั้นจะได้นั่งบัลลังก์เหล็ก

ไม่น่าประหลาดใจที่อสรพิษทะเลผิดหวังอย่างร้ายแรงเมื่อเจ้าชายเอมอนเสียชีวิตและพระราชินีเฮริสมองข้ามเรนีสซึ่งเป็นบุตรสาวของเอมอน เพื่อสนับสนุนน้องชายของเขา เบลอน เจ้าชายฤดูใบไม้ผลิ แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่ากงล้อได้หมุนวนมาอีกครั้ง และความผิดพลาดอาจได้รับการแก้ไข ดังนั้นลอร์ดคอร์ลิสกับเจ้าหญิงเรนีสผู้เป็นภรรยาจึงมายังฮาร์เรนฮอลล์ด้วยความมุ่งหวังใช้ความมั่งคั่งและอิทธิพลของตระกูลเวลาเรียนโน้มน้าวใจพวกลอร์ดที่มาร่วมชุมนุมว่า เลนอร์บุตรชายของพวกเขาควรได้รับการยอมรับในฐานะทายาทแห่งบัลลังก์เหล็ก พวกเขาได้รับความช่วยเหลือจากบอร์มันด์ บาราเรียน ลอร์ดแห่งสตอร์มส์เอนด์ (ญาติผู้ใหญ่ฝั่งมารดาของเรนีสและถือเป็นพี่ชายของทวดของเด็กชายเลนอร์) ลอร์ดสตาร์คแห่งวินเทอร์เฟล ลอร์ดแมนเดอร์ลีแห่งไวท์ฮาร์เบอร์ ลอร์ดดัสตินแห่งแบร์โรวตัน ลอร์ดแบล็กวู้ดแห่งเรเวนทรี ลอร์ดบาร์ เอ็มมอน แห่งชาร์ปพอยต์ ลอร์ดเซลติการ์แห่งเกาะกรงเล็บ และคนอื่นๆอีก

พวกเขากลับไม่ได้อย่างที่ต้องการ แม้ว่าลอร์ดและเลดี้เวลาเรียนจะมีวาทคิลป์และใจถึงด้วยความพยายามที่จะช่วยบุตรชายของตน แต่การตัดสินใจ

ของมหาสภาไม่มีความน่ากังขาใด ๆ ด้วยคะแนนเสียงที่ชนะขาดลอย พวกเขา
ลอร์ดในที่ชุมนุมเลื่องกวีเซริส ทาร์แกเรียน เป็นทายาทโดยชอบธรรมของ
บัลลังก์เหล็ก แม้ว่าเหล่าเมสเตอร์ผู้นับคะแนนไม่เคยเปิดเผยตัวเลขที่แท้จริง
แต่มีเสียงพูดกันหลังจากนั้นว่าผลคะแนนเกินกว่ายี่สิบต่อหนึ่ง

พระราชเจเฮริสไม่ได้เข้าร่วมในสภา แต่เมื่อข่าวเกี่ยวกับคำตัดสิน
ของพวกเขามาถึง ฝ่าบาทแสดงความขบขันลอร์ดทั้งหลายสำหรับการรับใช้
และทำพิธีแต่งตั้งวิเซริสหลานชายเป็นเจ้าชายแห่งดรากอ์นสโตนด้วยความตื่นตัน
สตอร์มส์เอนด์และดริฟต์มาร์กยอมรับการตัดสินใจแม้จะไม่เต็มใจก็ตาม
คะแนนเสียงทั้งห้ากันมากเสียจนแม้กระทั่งบิดาและมารดาของลอร์ดเลนอร์
ยังเห็นว่า พวกเขาไม่มีหวังที่จะเอาชนะได้ ในสายตาค้นจำนวนมาก มหาสภา
ในปีที่ 101 หลังการพิชิตได้กำหนดแบบแผนอันเคร่งครัดว่าด้วยเรื่องของการ
สืบทอดอำนาจ โดยไม่คำนึงถึงความอาวุโส บัลลังก์เหล็กแห่งเวสเตอร์อส
ไม่สามารถส่งผ่านไปยังสตรี หรือผ่านสตรีไปสู่ทายาทเพศชายของนางได้

ช่วงปีท้าย ๆ ในรัชสมัยของพระราชเจเฮริสแทบไม่มีเรื่องใดให้
กล่าวถึง เจ้าชายเบลอนรับใช้บิดาในฐานะหัตถ์แห่งพระราชและเจ้าชาย
แห่งดรากอ์นสโตน แต่ภายหลังการเสียชีวิตของเขา ฝ่าบาทเลือกที่จะแยก
ตำแหน่งเหล่านั้นออกจากกัน สำหรับหัตถ์คนใหม่ เขาเรียกตัวเซอร์ออกโต
ไฮทาวเวอร์ น้องชายคนรองของลอร์ดไฮทาวเวอร์แห่งโอลด์ทาวน์มา เซอร์
ออกโตพาภรรยาและลูก ๆ มายังราชสำนักด้วย และรับใช้พระราชเจเฮริสด้วย
ความซื่อสัตย์ตลอดช่วงเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่ เมื่อกำลังและสติปัญญาของ
พระราชเจเฮริสเริ่มเสื่อมถอย เขามักจะนอนชมอยู่บนเตียง อลิเซนต์บุตรสาววัย
สิบห้าผู้ฉลาดเกินวัยของเซอร์ออกโตกลายเป็นสหายคนสนิทของเขา นำอาหาร
มาให้ฝ่าบาท อ่านหนังสือให้ฟัง ช่วยเขาอาบน้ำและแต่งตัว บางครั้งพระราช
เจ้าใจผิดคิดว่านางคือบุตรสาวคนใดคนหนึ่งของเขา และเรียกนางด้วยชื่อของ
บุตรสาว เมื่อใกล้วาระสุดท้ายเขาเริ่มปักใจเชื่อว่านางคือเซรา บุตรสาวซึ่งกลับ
มาหาเขาจากอีกฟากฝั่งทะเลแคบ

ในปีที่ 103 หลังการพิชิต พระราชาเจเฮริส ทาร์แกเรียน ที่หนึ่ง สิ้นชีวิตบนเตียงนอนขณะที่เลื้อยลิเซนต์กำลังอ่าน *ภูมิหลังอันผิดธรรมชาติ* ของ นักบวชบาร์ธให้ฟัง ฝ่าบาทอายุหกสิบเก้าปี และได้ครองเจ็ดราชอาณาจักร นับตั้งแต่ขึ้นประทับบัลลังก์เหล็กในวัยสิบสี่ ร่างของเขาถูกเผาในป้อมังกร ถ้ำกระดูกถูกฝังคู่กับเจ้าของราชินีเอลิซานน์ผู้แสนดีที่ดรากอ้อนสโตน หัวหิ้ง เวสเทออสไว้อาลัย แม้กระทั่งในดอร์นที่ซึ่งประกาศิตของเขาไม่มีผล พวกผู้ชายร่ำไห้และพวกผู้หญิงฉีกทึ้งเสื้อผ้าของตัวเอง

ตามประสงค์ของเขาและการตัดสินใจของมหาสภาในปีที่ 101 วิเชริส ผู้เป็นหลานชายสืบทอดอำนาจต่อจากเขา ประทับบนบัลลังก์เหล็กในนาม พระราชาวิเชริส ทาร์แกเรียน ที่หนึ่ง ในเวลาที่เขารับตำแหน่ง พระราชาวิเชริส อายุยี่สิบหกปี เขาแต่งงานมาได้หนึ่งทศวรรษกับลูกพี่ลูกน้อง เลดี้เอมมาแห่ง ตระกูลแอร์ริน ซึ่งนับเป็นหลานสาวของพระราชาเผ่ากับราชินีเอลิซานน์ผู้แสนดี

เนื่องจากมารดาของนางคือเจ้าหญิงดาเอลลาผู้ล่วงลับ (สิ้นในปีที่ 82 หลังการพิชิต) ตลอดชีวิตสมรสของนาง เลดี้เอมมาต้องเผชิญกับการแท้งบุตรหลายครั้งและการสูญเสียบุตรชายคนหนึ่งในเปล (เมสเตอร์บางคนเห็นว่านางแต่งงานและร่วมรักเมื่อยังเด็กเกินไป) แต่นางได้ให้กำเนิดบุตรสาวแข็งแรงดีคนหนึ่งชื่อเรเนรา (เกิดปีที่ 97 หลังการพิชิต) พระราชาคนใหม่และราชินีของเขาทั้งรักทั้งหลงเด็กหญิง บุตรเพียงคนเดียวของพวกเขาที่ยังมีชีวิต

หลายคนมองว่ารัชสมัยของพระราชินีเชริสที่หนึ่งเป็นจุดเรื่องอำนาจสูงสุดของพวกเขาที่แกลเรียนในเวสเทออส ไม่ว่าจะยุคก่อนหรือหลังจากนี้ก็ไม่เคยมีบรรดาลอร์ดและเจ้าชายที่อ้างว่ามีสายเลือดมังกรมากถึงเพียงนี้ แม้พวกเขาแกลเรียนยังคงสืบทอดธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขาในการแต่งงานระหว่างพี่น้องชายหญิง อากับหลานสาว และลูกพี่ลูกน้องกับลูกพี่ลูกน้องในทุกโอกาสที่เป็นไปได้ แต่ก็มีบางการแต่งงานที่สำคัญนอกราชสกุลเช่นกัน ซึ่งหายากที่เกิดตามมาหลังจากนั้นก็จะมีความสำคัญในสงครามที่กำลังจะมาถึง นอกจากนี้รัชสมัยของพระราชินีเชริสที่หนึ่งยังมีมังกรมากกว่าในอดีตด้วยมังกรเพศเมียหลายตัวจะออกไข่เป็นครอกอยู่เสมอ แม้ไข่เหล่านี้จะไม่ได้ฟักออกมาเป็นตัวทุกใบ แต่ก็มีความหมายใบบอกที่มีลูกมังกรออกมา จึงกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของผู้เป็นพ่อหรือแม่ของเจ้าชายเจ้าหญิงแรกคลอดที่จะวางไข่มังกรลงในเปลของลูก ๆ ตามที่เจ้าหญิงเรนาเคยเริ่มไว้เมื่อหลายปีก่อนเด็ก ๆ จึงมีความผูกพันกับลูกมังกรอยู่เสมอกระทั่งกลายเป็นผู้ขี่มังกร

วิเชริส ทาร์แกลเรียน ที่หนึ่ง เป็นคนใจดีและมีอัธยาศัยไมตรี เป็นที่รักของทั้งลอร์ดและชาวบ้าน รัชสมัยของพระราชินีนุ่มนวลตามที่ชาวบ้านเรียกเขาเมื่อเข้ารับตำแหน่งมีความสุขและเจริญรุ่งเรือง ความใจกว้างของฝ่าบาทเป็นที่เลื่องลือ และบ่อน้ำกลายเป็นสถานที่แห่งบัพติศมาและความวิจิตรอลังการ พระราชินีเชริสกับราชินีเอมมาจัดงานเลี้ยงและการประลองมากมาย อีกทั้งบำรุงบำเรอคนโปรดของเขาด้วยทองคำ ตำแหน่งและยศศักดิ์

ศูนย์รวมความสุขสันต์ซึ่งเป็นที่รักใคร่เทิดทูนจากทุกคนคือบุตรเพียงคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ของพวกเขา เจ้าหญิงเรเนรา เด็กหญิงตัวน้อยที่บรรดานักขับลำนำประจำราชสำนักขนานนามให้ว่า “ความรื่นรมย์แห่งอาณาจักร” แม้อายุเพียงหกขวบตอนที่บิดาขึ้นนั่งบัลลังก์เหล็ก แต่เรเนรา ทาร์แกเรียน ก็เป็นเด็กที่ฉลาดเกินวัย หัวไว ใจกล้า และรูปร่างเท่าที่สายเลือดมังกรเพียงผู้เดียวจะงามได้ ในวัยเจ็ดขวบนางได้เป็นผู้ขี่มังกร ขึ้นสู่ท้องฟ้า ไปบนมังกรแรกวันที่นางตั้งชื่อให้ว่าซีแร็กซ์ ตามเทพีแห่งวาสิเรียโบราณ พอแปดขวบเจ้าหญิงก็รับหน้าที่เป็นผู้เติมจอกเหล้า...แต่สำหรับพระราชผู้เป็นบิดาของนางเองเท่านั้น นับจากนั้นมาที่โต๊ะอาหาร ที่การประลอง และที่ราชสำนัก แทบไม่ค่อยมีใครได้เห็นพระราชวิเชริสโดยปราศจากบุตรสาวข้างกายเลย

ระหว่างนั้นความน่าเบื่อของการปกครองตกเป็นหน้าที่ของสภาเล็ก กับหัตถ์ของพระราชโดยส่วนใหญ่ เซอร์ออกโต ไชทาวเวอร์ ยังคงดำรงตำแหน่งนั้น รับใช้คนหลานเหมือนที่เคยรับใช้คนปู่ ทุกคนเห็นตรงกันว่า เขาเป็นคนเก่ง ถึงแม้หลายคนจะมองว่าเขาทะนงตัว กระด้าง และเย่อหยิ่ง มีเสียงพูดว่ายิ่งอยู่รับใช้นานเท่าไร เซอร์ออกโตก็ยิ่งโสโอหังมากขึ้นเท่านั้น ลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่และเจ้าชายมากมายเริ่มไม่พอใจกิริยาท่าทีของเขา และอิจฉาที่เขามีสิทธิ์เข้าถึงบัลลังก์เหล็ก

คู่แข่งตัวฉกาจของเขาคือเดมอน ทาร์แกเรียน น้องชายเจ้าอาร์มน์ ใจร้อน และทะเยอทะยานของพระราช เขาทั้งเจ้าเสน่ห์พอๆ กับที่อาร์มน์ร้อน เจ้าชายเดมอนได้รับเคียวรองเท้าประดับยศอัศวินของเขาในวัยสิบหก และได้รับมอบดาบดาร์กซิสเตอร์จากมือของพระราชเฒ่าเพื่อตอบแทนความเก่งกล้าของเขา แม้ว่าเขาแต่งงานกับท่านหญิงแห่งรูนสโตนในปีที่ 97 หลังการพิชิต ระหว่างรัชสมัยของพระราชเฒ่า แต่การแต่งงานมิใช่ความผาสุก เจ้าชายเดมอนพบว่าแคว้นหุบเขาแห่งแอร์รินน่าเบื่อ (“ในแคว้นหุบเขาพวกผู้ชายเอา กับแกะ” เขาเขียนเล่า “จะกล่าวโทษพวกเขาไม่ได้หรอก

ในเมื่อแกะของพวกเขาน่าตาดีกว่าพวกผู้หญิง”) และไม่นานก็เริ่มไม่ชอบใจท่านหญิงผู้เป็นภรรยาซึ่งเขาเรียกว่า “แม่ทองสำริดของข้า” ตามชุดเกราะสำริดจารึกอักษรโบราณที่พวกลอร์ดตระกูลรอยซ์สวมใส่ เมื่อพี่ชายของเขาขึ้นครองบัลลังก์เหล็ก เจ้าชายก็ร้องขอให้ยกเลิกการแต่งงานของเขา วิเชริสปฏิเสธคำขอนั้น แต่อนุญาตให้เดมอนกลับมายังราชสำนักที่ซึ่งเขาได้นั่งในสภาเล็ก ทำหน้าที่ขุนนางตั้งแต่ปีที่ 103 - 104 หลังการพิชิตและขุนนิติอีกครั้งในปีที่ 104 หลังการพิชิต

อย่างไรก็ตาม การปกครองทำให้เจ้าชายนักรบเบื่อหน่าย เขาทำได้ดีกว่าเมื่อพระราชวิเชริสแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้บัญชาการหน่วยพิทักษ์นครเดมอนพบว่าพวกทหารยามขาดแคลนอาวุธและสวมใส่เศษผ้าขาด ๆ เดมอนจัดหากริช ดาบสั้น และกระบองให้ทหารแต่ละคน ห่อหุ้มพวกเขาด้วยเสื้อเกราะโซ่ถักสีดำ (กับแผ่นเกราะอกสำหรับพวกหัวหน้า) และมอบผ้าคลุมไหล่สีทองยาวที่พวกเขาน่าจะได้สวมใส่ด้วยความภูมิใจ นับจากนั้นมาทหารของหน่วยพิทักษ์นครก็เป็นที่รู้จักในนาม “พวกผ้าคลุมไหล่ทอง”

เจ้าชายเดมอนเริ่มงานของพวกผ้าคลุมไหล่ทองด้วยความกระตือรือร้น และมักจะตระเวนไปตามตรอกต่าง ๆ ของคิงส์แลนดิงกับไพร่พลของตน ไม่มีใครติดใจสงสัยเรื่องที่เขาทำให้เมืองมีระบบระเบียบมากขึ้น แต่บทลงโทษของเขาโหดร้ายทารุณ เขาสนุกกับการสับมือพวกล้างกระเป๋าดอนพวกโจรข่มขืน เจื่อนจมูกพวกหัวขโมย และฆ่าชายสามคนในการทะเลาะวิวาทกลางถนนในช่วงปีแรกที่เขาเป็นผู้บัญชาการ ไม่ช้าไม่นานเจ้าชายก็เป็นที่รู้จักตามสถานที่ขึ้นต่ำทุกแห่งของคิงส์แลนดิง เขากลายเป็นภาพชินตาตามโรงหมักเหล้าองุ่น (ที่ซึ่งเขาดื่มกินโดยไม่จ่าย) และตามบ่อนพนัน (ที่ซึ่งเขากลับออกมาพร้อมด้วยเงินเหรียญมากกว่าตอนเข้าไปเสมอ) แม้เขาيلمลองนางโลมนับไม่ถ้วนตามช่องต่าง ๆ ของเมือง และว่ากันว่าเขารื่นชอบการพร่ำพรหมจรรย์สาวน้อยเป็นพิเศษ แต่สาวนักเต้นระบำชาวลิสคนหนึ่งกลายเป็นคนโปรดของเขาในไม่ช้า มิซาเรียคือชื่อของนาง แม้ว่าพวกคู่แข่ง

และศัตรูของนางจะเรียกนางว่ามิเซอรี³ นางหนอนขา

เนื่องจากพระราชวิเชริสไม่มีบุตรชายที่ยังมีชีวิต เดมอนจึงมองตัวเองเป็นทายาทโดยชอบธรรมของบัลลังก์เหล็ก และหมายปองจะได้ตำแหน่งเจ้าชายแห่งดราโก้สโตน ซึ่งฝ่าบาทปฏิเสธจะมอบให้เขา...แต่พอสิ้นปีที่ 105 หลังการพิชิต เขาเป็นที่รู้จักในหมู่สหายว่าเจ้าชายแห่งนคร ส่วนชาวบ้านเรียกเขาว่าลอร์ดย่านกันหมัด แม้ว่าพระราชไม่ปรารถนาจะให้เดมอนสืบทอดอำนาจต่อจากเขา แต่เขาก็ยังรักใคร่น้องชายคนนี้ และพร้อมจะอภัยให้การกระทำผิดมากมายหลายเรื่องของเขา

เจ้าหญิงเรนิร่าก็หลงใหลได้ปลื้มผู้เป็นอาเช่นกัน เพราะเดมอนชอบมาเอาใจนางอยู่เสมอ เมื่อไรก็ตามที่เขาข้ามทะเลแคบไปบนหลังมังกรคู่ใจ ขากลับเขาจะนำของขวัญแปลกหูแปลกตามาฝากนาง ผ่านไปหลายปีพระราชเริ่มอ้วนท้วนและอ่อนแอปากเปื่อย วิเชริสไม่เคยครอบครองมังกรตัวใหม่หลังบาลเอเรียนตาย อีกทั้งเขาไม่มีใจรักในการประลอง การล่าสัตว์ หรือการประดาบ ขณะที่เจ้าชายเดมอนเป็นเลิศในเรื่องเหล่านี้ และดูเหมือนจะในทุกเรื่องที่พี่ชายของเขาไม่ถนัด รูปร่างประเปรียวแข็งแกร่ง เป็นนักรบชื่อกระหือ่น มาดมั่น อาจหาญ และอันตรายไม่น้อย

มาถึงตรงนี้เราต้องออกนอกเรื่องเพื่อกล่าวถึงแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ของเรา เนื่องจากเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีต่อจากนั้นเกิดในที่ลับตา ในที่ที่โหล่นตรงช่องบันได ห้องประชุมสภา และห้องนอน แล้วความจริงทั้งหมดของมันก็ไม่น่าจะมีใครล่วงรู้ได้ แน่نونว่าเรามีพงศาวดารที่เขียนบันทึกโดยแกรนด์เมสเตอร์รันซิเตอร์และผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากเขารวมทั้งจดหมายเหตุไราซสำนักอีกเป็นจำนวนมาก โองการและคำแถลงการณ์ทั้งหลาย แต่สิ่งเหล่านี้บอกเล่าเรื่องราวแค่เพียงส่วนน้อย สำหรับส่วนที่เหลือเราต้องอาศัยเรื่องเล่าที่เขียนบันทึกไว้ในอีกหลายทศวรรษต่อมาโดยลูกหลาน

³ Misery แปลว่า น่าสังเวช

ของพวกที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงเวลาเหล่านี้ พวกลอร์ดและอัศวินที่เล่าเหตุการณ์เหล่านั้นโดยมีบรรพบุรุษของพวกเขาเป็นประจักษ์พยาน ความทรงจำที่รับฟังมาอีกทอดของซาร์บใช้แก่เฒ่าซึ่งเล่าเรื่องอื้อฉาวในวัยเยาว์ของพวกเขา แม้ว่าเรื่องเล่าเหล่านี้จะมีประโยชน์ แต่เหตุการณ์ผันผ่านไปนานมากกว่าจะมีการจดบันทึก ก่อให้เกิดความสับสนและความขัดแย้งมากมาย ซึ่งแทรกซึมเข้ามาอย่างเลี่ยงไม่ได้ อีกทั้งความทรงจำเหล่านี้ก็ไม่ได้สอดคล้องตรงกันเสมอไป

โชคไม่ดีที่เรื่องเล่าสองเรื่องจากผู้สังเกตการณ์โดยตรงซึ่งตกทอดมาถึงเราก็คือเช่นนั้น นักบวชยูสเทซซึ่งรับใช้ในวิหารหลวงที่ป้อมแดงในช่วงเวลาดังกล่าว และต่อมาได้เลื่อนขั้นเป็นผู้เปี่ยมศรัทธา เขาได้บันทึกประวัติศาสตร์อย่างละเอียดยิบเกี่ยวกับช่วงเวลานี้ ในฐานะคนสนิทและผู้ฟังคำสารภาพบาปของพระราชวิเชริสกับราชินีของเขา ยูสเทซจึงอยู่ในตำแหน่งที่รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น

มากกว่าใคร แล้วเขาก็ไม่สงวนปากสงวนคำในการบันทึกแม้กระทั่งคำครหา และข่าวลือกระตุนกำหนดอันน่าตกใจ แม้ว่าเนื้อหาโดยส่วนใหญ่ของ *รัชสมัยของพระราชาวิเชริส* ที่หนึ่ง และการร่ำร่ำแห่งมังกรที่เกิดขึ้นตามมา ยังคงเป็นประวัติศาสตร์อันเคร่งขรึมและค่อนข้างน่าเบื่อก็ตามที

เพื่อถ่วงดุลเรื่องเล่าของยูสเทซ เรามี *คำให้การของดอกเห็ด* อ้างอิงจากการบอกเล่าของตัวตลกประจำราชสำนัก (จุดบันทึกโดยอาลักษณ์ซึ่งไม่ได้ลงชื่อตัวเอง) หลายครั้งหลายคราเขากระโดดโลดเต้นให้ความสนุกสนานแก่พระราชาวิเชริส เจ้าหญิงเรเนรา รวมทั้งเอกอนที่สองและที่สาม คนแคระสูงสามฟุตมีศีรษะโตมาก (ทั้งยืนยันกันว่าความเป็นชายนั้นอันใดยิ่งกว่า) ใครๆ พากันคิดว่าเจ้าดอกเห็ดโง่เขลาเบาปัญญา พระราชา ลอร์ด และเจ้าชายทั้งหลายจึงไม่ระแวงระวังที่จะปกปิดความลับไม่ให้เขารู้ ในขณะที่นักบวชยูสเทซบันทึกความลับของห้องนอนและช่องนางโลมด้วยน้ำเสียงประณามแผ่วเบา ดอกเห็ดเพลิดเพลินกับเรื่องเช่นนั้น และ *คำให้การ* ของเขาประกอบไปด้วยเรื่องซุบซิบและเรื่องสัพเพเหระทว่าหยาบโลน มีเรื่องการทิ่มแทง การวางยาพิษ การทรยศ การล่อลวง และการหมกมุ่นในโลภียมากมาย เรื่องนี้สามารถเชื่อถือได้มากแค่ไหนเป็นคำถามที่นักประวัติศาสตร์ตัวจริงไม่อาจตอบได้ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าพระราชาเบเลอร์ดผู้ศักดิ์สิทธิ์ถึงกับออกคำสั่งให้ทำลายพงศาวดารของดอกเห็ดทุกฉบับ ถือเป็นโชคดีสำหรับเราที่มีสองสามฉบับรอดพ้นจากเปลวไฟมาได้

นักบวชยูสเทซกับดอกเห็ดไม่ได้เห็นตรงกันเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ เสมอไป และมีหลายครั้งที่เรื่องเล่าของพวกเขาแตกต่างกันลิบลับ รวมทั้งจดหมายเหตุในราชสำนักและพงศาวดารของแกรนด์เมสเตอร์รันซิเตอร์กับผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากเขาด้วย ถึงกระนั้นเรื่องเล่าของพวกเขาก็อธิบายอะไรได้มากมาย ซึ่งหาไม่แล้วก็จะสร้างความสับสน และเรื่องเล่าในเวลาต่อมาก็ยืนยันเรื่องของพวกเขาามากพอจะกล่าวได้ว่า อย่างน้อยมันก็มีเค้าความจริงอยู่บ้าง คำถามที่ว่าสิ่งใดเชื่อถือได้และสิ่งใดชวนสงสัยยังคงเป็นเรื่องที่ผู้ศึกษา

แต่ละคนต้องตัดสินใจเอง

มีเรื่องหนึ่งที่ตอกเหตุ นักบวชยูสเทซ แกรนด์เมสเตอร์รันซิเตอร์ และเหล่าชาวอื่นๆ ทั้งหมดของเราเห็นพ้องกัน นั่นคือเซอร์ออตโต ไชทาวเวอร์ หัตถ์ของพระราชจางเกลียดชังน้องชายของพระราช เซอร์ออตโตเป็นคนเกลี้ยกล่อมมิเชริสให้ปลดเจ้าชายเดมอนจากการเป็นขุนกษاپณัฏ์ต่อด้วยขุนนิติ อันเป็นการกระทำที่ผู้เป็นหัตถ์นึกเสียใจในเวลาต่อมา ในฐานะผู้บัญชาการหน่วยพิทักษ์นคร มีทหารสองพันนายอยู่ใต้อำนาจ เดมอนกลับเรื่องอำนาจยิ่งกว่าเก่า “จะปล่อยให้เจ้าชายเดมอนครองบัลลังก์เหล็กไม่ได้โดยเด็ดขาด” หัตถ์เขียนถึงพี่ชาย ลอร์ดแห่งโอลด์ทาวน์ “เขาจะเป็นเมกอร์ผู้โหดเหี้ยมคนที่สอง หรือร้ายเสียยิ่งกว่า” เป็นความปรารถนาของเซอร์ออตโต (ในเวลานั้น) ที่จะให้เจ้าหญิงเรนิราสืบทอดตำแหน่งต่อจากบิดา “ความรู้ันมรยมแห่งอาณาจักรย่อมดีกว่าลอร์ดยำนกันหมัด” เขาเขียน เขาไม่ได้มีความคิดเห็นเช่นนั้นเพียงผู้เดียว แต่กระนั้นคณะของเขาก็เผชิญกับอุปสรรคใหญ่หลวง หากมีการยึดตามแบบแผนที่วางไว้โดยมหาสภาปีที่ 101 ผู้อ้างสิทธิ์เพศชายย่อมมีชัยเหนือเพศหญิง เมื่อปราศจากบุตรชายสืบสายเลือด น้องชายของพระราชย่อมมาก่อนบุตรสาวของพระราช เหมือนเช่นที่เบลอนมาก่อนเรนีสในปีที่ 92 หลังการพิชิต

สำหรับทัศนคติของพระราช พงศาวดารทั้งหมดเห็นตรงกันว่าพระราชวิเชริสเกลียดความไม่ลงรอยกัน ไซว่าเขาไม่รับรู้ในข้อบกพร่องของน้องชาย แต่เขาเห็ดทุนความทรงจำเกี่ยวกับเด็กชายผู้รักการผจญภัยและเป็นตัวของตัวเองอย่างที่เคยเป็น บุตรสาวเป็นความสุขล้นในชีวิตของเขา เขามักจะพูดเช่นนั้น แต่น้องชายก็คือน้องชาย ครั้งแล้วครั้งเล่าเขาพยายามยุติความบาดหมางระหว่างเจ้าชายเดมอนกับเซอร์ออตโต แต่ความชิงชังระหว่างชายสองคนเกิดได้ไม่รู้จบภายใต้รอยยิ้มจอมปลอมที่ทั้งสองแยมให้กันในราชสำนัก เมื่อถูกกดดันเรื่องนั้น พระราชวิเชริสจะพูดเพียงว่า เขาแน่ใจว่าราชินีจะมอบบุตรชายให้เขาในไม่ช้า และในปีที่ 105 หลังการพิชิต

เขาก็ประกาศกับราชสำนักและสภาเล็กว่า ราชนีเอมมาตั้งครรรค์อีกครั้ง

ในช่วงปีแห่งโชคชะตาปีเดียวกันนั้น เซอร์คริสตัน โคล ได้รับแต่งตั้งเป็นราชองครักษ์เพื่อเติมเต็มตำแหน่งที่หายไปจากการเสียชีวิตของ เซอร์เรียม เรดไวน์ ผู้เป็นตำนาน เซอร์คริสตันเป็นบุตรของมหาตเล็กผู้รับใช้ ลอร์ดดอนแดร์เรียนแห่งเบลิกเฮเวน เป็นอัศวินหนุ่มรูปงามวัยยี่สิบสามปี เขาดึงดูดความสนใจของคนในราชสำนักครั้งแรกตอนชนะการประจัญบานที่จัดในเมเดนพูลเพื่อเป็นเกียรติแก่การขึ้นครองราชย์ของพระราชาวิเชริส ในช่วงท้ายของการต่อสู้ เซอร์คริสตันใช้ตะบองหนามของเขาฟาดดาบดาร์กซิสเตอร์ของเจ้าชายเดมอนหลุดจากมือ ทำให้ฝ่าบาทพลิตเพลินและทำให้เจ้าชายโกรธจัด หลังจากนั้นเขามอบข้อชัยฤทธิ์ของผู้ชนะให้เจ้าหญิงเร็นราวีย์เจ็ดขวบ และขอของที่ระลึกจากนางเพื่อประดับกายในการแหงทวน ในลานประลอง เขาเอาชนะเจ้าชายเดมอนอีกครั้ง และทำให้เซอร์อาร์คกับเซอร์เออร์ริคแห่งราชองครักษ์ คู่แฝดคาร์จิลส์ผู้โด่งดังพลัดตกม้าทั้งคู่ ก่อนจะพลาดทำให้กับ ลอร์ดโลมอนด์ มัลลิสเตอร์

ด้วยดวงตาสีเขียวอ่อน ผมสีดำขลับ และความมีเสน่ห์เป็นกันเอง ไมค์โคลก็กลายเป็นขวัญใจของสตรีทุกนางในราชสำนัก...ที่ไม่น้อยไปกว่าใครก็คือเร็นรา ทาร์เกรียน นั่นเอง นางหลงเสน่ห์ของชายที่นางเรียกว่า “อัศวินชุดขาวของข้า” มากจนเร็นราอ่อนวอนขอให้บิดาแต่งตั้งเซอร์คริสตันให้เป็นองครักษ์และตัวแทนนักสู้ประจำตัวนาง ฝ่าบาทตามใจนางในเรื่องนี้เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ หลังจากนั้นมา เซอร์คริสตันก็ประดับของที่ระลึกของนางในลานประลองเสมอและกลายเป็นผู้ที่คอยอยู่ข้างกายนางระหว่างงานเลี้ยงและงานรื่นเริงต่างๆ

ไม่นานหลังจากที่เซอร์คริสตันสวมผ้าคลุมไหล่ขาว พระราชาวิเชริส ก็เชิญโลโอเนล สตรอง ลอร์ดแห่งฮาร์เรนฮอล มาเข้าร่วมสภาเล็กในฐานะขุนนิติ ชายร่างใหญ่กำยำกับศีรษะที่เริ่มล้าน ลอร์ดสตรองมีชื่อเสียงน่าเกรงขามในฐานะนักรบ พวกที่ไม่รู้จักเขามักจะเข้าใจว่าเขาเป็นคนโหด เข้าใจผิดว่า

การนั่งเฝ้าและการพูดเรื่องซ้ำของเขาคือความโง่เขลา ความจริงไม่เป็นเช่นนั้นเลย ลอร์ดไลโอเนลเคยศึกษาเล่าเรียนที่ซีตาเดลในวัยหนุ่ม ได้รับโซ่หูก่วงก่อนที่เขาจะตัดสินใจว่าชีวิตของเมสเตอร์ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ เขามีความรู้และคงแก่เรียน ความรู้ด้านกฎหมายแห่งเจ็ดราชอาณาจักรของเขาละเอียดถี่ถ้วน ลอร์ดแห่งฮาร์เรนฮอลล์แต่งงานมาแล้วสามครั้งและเป็นม่ายทั้งสามครั้ง เขาพบบุตรสาววัยแรกรุ่งสองคนกับบุตรชายสองคนมายังราชสำนักสองสาวกลายเป็นสาวใช้ของเจ้าหญิงเรเนรา ขณะที่พี่ชายของพวกนาง เซอร์ฮาร์วิน สตรอง หรือเรียกกันว่าจอมหักกระดูก ได้เป็นนายกองพวกผ้าคลุมไหล่ทอง ส่วนน้องชาย ลาริสตินแป เข้าร่วมเป็นผู้ทรمانักโทษของพระราชามีเรื่องราวเกิดขึ้นในคิงส์แลนดิงปลายปีที่ 105 หลังการพิชิต เมื่อราชินีเอมมาถูกนำตัวขึ้นเตียงคลอดที่ป้อมเมกอร์และเสียชีวิตขณะคลอดบุตรชายซึ่งวิเชริสมุ่งมาดปรารถนามาแสนนาน เด็กชาย (ชื่อว่าเบลอนตามบิดาของพระราชินี) มีชีวิตอยู่นานกว่านางเพียงหนึ่งวัน ทั้งความเศร้าเสียใจไว้ให้พระราชินีและราชสำนัก...อาจจะไม่นับเจ้าชายเดมอนซึ่งมีคนสังเกตเห็นว่าอยู่ในช่องนางโลมบนถนนผ้าไหม พูดจาล้อเลียนด้วยความเมากับเหล่าสหายชนชั้นสูงเรื่อง “ทายาทวันเดียว” เมื่อข่าวเรื่องนี้รู้มาถึงพระราชินี (ตำนานบอกว่านางโลมซึ่งนั่งบนटकของเดมอนเป็นคนมาแจ้งเขา แต่มีหลักฐานบอกว่าแท้จริงแล้วเป็นสหายในวงเหล้าคนหนึ่งของเขา นายกองในชุดผ้าคลุมไหล่ทองซึ่งกระหึ้นกระหือรือจะได้เลื่อนขั้น) วิเชริสโกรธจัด ในที่สุดฝ่าบาทก็เต็มกลืนกับน้องชายผู้ไร้สำนึกและความมักใหญ่ใฝ่สูงของเขา

เมื่อคลายความอาลัยจากการสูญเสียภรรยาและบุตรชายแล้วพระราชินีหันมาแก้ไขปัญหาคู่รักนุ่มนานเกี่ยวกับการสืบทอดตำแหน่งโดยพลัน วิเชริสไม่ใส่ใจแบบแผนที่กำหนดเอาไว้โดยพระราชินีเจเฮริสในปีที่ 92 และมหาสมันในปีที่ 101 เขาประกาศให้เรเนราผู้เป็นบุตรสาวเป็นทายาทโดยชอบธรรม และแต่งตั้งนางเป็นเจ้าหญิงแห่งดรากออนสโตน ในพิธีเฉลิมฉลองใหญ่โตที่คิงส์แลนดิง ลอร์ดหลายร้อยคนแสดงความเคารพต่อ

ความรื่นรมย์แห่งอาณาจักรขณะที่นั่งแท่นทำบิดาตรงฐานของบัลลังก์เหล็ก พร้อมทั้งให้สาบานว่าจะยกย่องและพิทักษ์สิทธิในการสืบทอดตำแหน่งของนาง

อย่างไรก็ตาม เจ้าชายเดมอนไม่ได้อยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น ด้วยความโกรธแค้นประกาศิตของพระราชินี เจ้าชายออกจากคิงส์แลนด์ ถอนตัวจากหน่วยพิทักษ์นคร เขาไปดรากอ์สตันเป็นที่แรก พามิสซาเรียผู้เป็นผู้รักไปกับเขาบนหลังมังกรคาแรกซิส ลัทธิร้ายสีแดงร่างประเปรี้ยวที่ชาวบ้านเรียกกันว่ามังกรเลือด เขาอยู่ที่นั่นเป็นเวลาครึ่งปี ระหว่างนั้นมิสซาเรียตั้งท้องกับเขา

เมื่อได้รู้ว่านางบำเรอของตนตั้งท้อง เจ้าชายเดมอนก็นำไข่มังกรมาให้นาง แต่ก็ยังเป็นอีกครั้งที่เขาทำเกินขอบเขตและทำให้พี่ชายโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พระราชินีเชริสสั่งให้เขานำไข่มังกรไปคืน ขัปโล่แห่งโลมของเขา และให้เขากลับไปหาภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย มิเช่นนั้นจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนทรยศ เจ้าชายทำตามทั้งที่ไม่พอใจ ส่งมิซาเรีย (โดยปราศจากไข่มังกร) กลับลิสขณะที่ตัวเขาบินกลับไปยังรูสโตนในแคว้นหุบเขา ไปอยู่กับ “แม่ทองสำริด” ซึ่งไม่ต้อนรับขับสู้เขา แต่มิซาเรียเสียลูกของนางระหว่างเจอพายุลูกกลางทะเลแคบ เมื่อเจ้าชายเดมอนรู้ข่าว เขาไม่เอ่ยถึงความเศร้าเสียใจแม้แต่คำเดียว แต่ก็ไม่ได้ปล่อยให้พระราชาผู้เป็นพี่ชาย หลังจากนั้นเขาพูดถึงพระราชินีเชริสด้วยความเหยียดหยันเท่านั้น และเริ่มครุ่นคิดถึงเรื่องการสืบบัลลังก์ทั้งเข้าคำ

แม้มีการประกาศให้เจ้าหญิงเรนีราเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากบิดา แต่ก็มีคนมากมายในอาณาจักร ทั้งในและนอกราชสำนัก ซึ่งยังคงหวังว่ามิซาเราน่าจะได้ทายาทเพศชาย เพราะพระราชินีหนุ่มยังอายุไม่ครบสามสิบ แกรนด์เมสเตอร์รันนิเตอร์เป็นคนแรกที่แนะนำให้ฟาลาบทแต่งงานใหม่ ถึงขั้นเสนอตัวเลือกที่เหมาะสม นั่นคือ เลดี้เลนา เวลาเรียน ซึ่งเพิ่งอายุครบสิบสอง สาวน้อยเจ้าอารมณ์และเพ็งมีระดูหมาดๆ เลดี้เลนาได้ซื้อความงามของทาร์แกเรียนโดยแท้จากเรนิสผู้เป็นมารดา และได้ซื้อความกล้าหาญและรักการผจญภัยมาจากออสริซทะเลผู้เป็นบิดา ขณะที่ลอร์ดคอร์ลิสรักการล่องเรือ เลนารัก

การโยยบิน และเลือกพาหนะของตัวเองเป็นจ้ายักษ์ใหญ่เวการ์ มังกรตัวโตที่สุดและแก่เฒ่าที่สุดในหมู่มังกรทาร์เกรียนนับตั้งแต่เมฤตยูดำตายไปในปีที่ 94 หลังการพิชิต การรับสวามิภักดิ์ผู้เข้ามาเป็นนรยา พระราชาจะสามารถประสานรอยร้าวที่ขยายใหญ่ขึ้นระหว่างบัลลังก์เหล็กกับดริฟต์มาร์กได้ รันซีเตอร์ชี้แจง และเลนจะเป็นราชินีที่ดีเยี่ยมอย่างแน่นอน

สิ่งหนึ่งที่ต้องพูดก็คือ วิเชริส ทาร์เกรียน ที่หนึ่ง ไม่ใช่พระราชาผู้มีจิตใจเด็ดเดี่ยวเหนือใคร ด้วยความเป็นคนมีไมตรีจิตและต้องการเอาใจผู้อื่นอยู่เสมอ เขาจึงฟังพาคำปรึกษาของผู้คนรอบตัวอย่างมาก และมักจะทำตามที่พวกเขาบอกอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้ผาบาทมีความคิดเป็นของตัวเอง และไม่มีเหตุผลโต้แย้งใดๆ จะเปลี่ยนใจของเขาได้ เขาจะแต่งงานอีกครั้ง ใช...แต่ไม่ใช่กับเด็กสาววัยสิบสอง และไม่ใช่เพื่อเหตุผลของบ้านเมือง มีสตรีอีกคนต้องตาเขา เขาประกาศเจตนาที่จะแต่งงานกับเลดี้อลิเซนต์แห่งตระกูลไฮทาวเวอร์ บุตรสาวคนสวยและเฉลียวฉลาดวัยสิบแปดปีของหัตถ์แห่งพระราชา หญิงสาวซึ่งเคยอ่านหนังสือให้พระราชาเจเฮริสฟังขณะที่เขานอนรอความตาย

ตระกูลไฮทาวเวอร์แห่งโอลด์ทาวนเป็นตระกูลสูงศักดิ์เก่าแก่ มีเชื้อสายดีไร้ที่ติ จึงไม่น่าจะมีเสียงคัดค้านเจ้าสาวที่พระราชาเลือก แม้กระนั้นก็มีพวกที่บ่นอุบิบว่าหัตถ์ไฝสูงเกินตัว และเขาพาบุตรสาวมายังราชสำนักก็เพราะเหตุนี้บางคนถึงขนาดติดใจสงสัยในความบริสุทธิ์ผุดผ่องของเลดี้อลิเซนต์ โดยพูดเป็นนัยว่านางรับพระราชาวิชริสขึ้นเตียงก่อนราชินีเอมมาเสียชีวิตเสียอีก (การใส่ร้ายเหล่านี้ไม่เคยได้รับการพิสูจน์ แม้ว่าดอกเห็ดพูดถึงมันซ้ำๆ ในคำให้การของเขาและเลยเถิดไปไกลถึงขั้นอ้างว่าการอ่านหนังสือไม่ใช่งานเดียวที่เลดี้อลิเซนต์ทำให้พระราชาเผลอในห้องนอนของเขา) ในแคว้นหุบเขามีรายงานว่าเจ้าชายเดมอนหวดทาสรับใช้ที่นำขบวนนี้มาบอกเขาปางตาย อสรพิษทะเลก็ไม่พอใจเมื่อขบวนนี้มาถึงดริฟต์มาร์ก ตระกูลเวลาเรียนถูกมองข้ามอีกครั้ง เลนาบุตรสาวของเขาถูกปฏิเสธไม่ต่างจากเลนอร์บุตรชายของเขา

ซึ่งถูกมหาสภาปฏิเสธ และภรรยาของเขาก็ถูกพระราชอาญาปฏิเสธในปีที่ 92 หลังการพิชิต มีเพียงเลดี้เลนาเท่านั้นที่ดูไม่อนาทรร้อนใจ “ท่านหญิงมีใจให้การบินมากกว่าเรื่องหนุ่มๆ” เมสเตอร์ไฮโดรเขียนไปยังซิดาเดล

เมื่อพระราชวิเชริสเข้าพิธีแต่งงานกับอลิเซนต์ ไฮทาวเวอร์ ในปีที่ 106 หลังการพิชิต เป็นที่น่าสังเกตว่าตระกูลเวลาเรียนไม่มาร่วมงาน เจ้าหญิงเร็นรารินเล่าให้แม่เลี้ยงของนางในงานฉลอง และราชินีอลิเซนต์จับนางและเรียกนางว่า “ลูกสาว” ของข้า เจ้าหญิงอยู่ท่ามกลางเหล่าสตรีที่เปลื้องผ้า พระราชาและส่งตัวเขาเข้าห้องของเจ้าสาว เสียงหัวเราะและความรักครอบคลุม บ่อมแดงในคำคืนนั้น...ขณะที่อีกฟากของอ่าวน้ำดำ ลอร์ดคอร์ลิสอสรพิชทะเลต้อนรับเจ้าชายเดมอน น้องชายของพระราชาเข้าสู่สภาสงคราม เจ้าชายสู้ทนทุกสิ่งเท่าที่เขาจะทนไหวในแคว้นหุบเขาแห่งแอร์ริน รูนส์โตน และท่านหญิงผู้เป็นภรรยา “ดาร์กซิสเตอร์ถูกสร้างมาเพื่องานที่สูงส่งกว่าการฆ่าแกะ” มีรายงานว่าเขาบอกลอร์ดแห่งไคด์สเซนนั้น “มันมีความกระหายเลือด” แต่มีใช้การก่อกบฏที่เจ้าชายคิดจะทำ เขามองเห็นอีกเส้นทางสู่อำนาจ

สตีปส์โตนส์ หมู่เกาะที่มีแต่โขดหินระหว่างดอร์นกับดินแดนพิพาทแห่งเอสซอส เป็นแหล่งช่องสูมของพวกนอกกฎหมาย พวกที่ถูกเนรเทศ พวกลมเรือเพื่อปล้นทรัพย์ และพวกโจรสลัดมาเป็นเวลานาน ตัวหมู่เกาะแทบหาค่าอะไรไม่ได้ แต่ด้วยตำแหน่งที่ตั้งทำให้มันควบคุมเส้นทางเข้าและออกทะเลแคบ และเรือของพวกพ่อค้าที่ล่องผ่านน้ำเหล่านั้นก็มักจะตกเป็นเหยื่อของพวกที่อาศัยอยู่บนเกาะ แต่เนิ่นนานหลายศตวรรษมาแล้วที่การปล้นทำนองนั้นเป็นเพียงเรื่องก่อความรำคาญเท่านั้น

อย่างไรก็ดี สิบปีก่อนหน้านี้ บรรดานครเสรีแห่งลิส มีร์ และไทรอซ ได้ยุติความเป็นปฏิปักษ์แต่เก่าก่อนของพวกเขาเพื่อร่วมมือกันทำสงครามกับโวลแลทิส หลังจากเอาชนะพวกโวลแลทิสในศึกแห่งพรหมแดน นครผู้ชนะทั้งสามก็ได้เป็น “พันธมิตรนิรันดร์” และจัดตั้งรัฐใหม่อันแข็งแกร่งที่เรียกว่า ไทรประมุข ซึ่งรู้จักกันแพร่หลายในเวสเทอรอสว่าราชอาณาจักรสามธิดา

(เนื่องจากนครเสรีแต่ละแห่งมองว่าตนเองคือธิดาแห่งวาสิเรียโบราณ) หรือเรียกกันหยาบคายกว่านั้นว่าราชอาณาจักรสามนางโลม (แม้ว่า “ราชอาณาจักร” นี้ปราศจากพระราช แต่ปกครองโดยสถาบันนิติสามสืบสามคน) เมื่อครั้งไวแลนด์ที่รื้อขอสันติและถอนตัวจากแดนพิพาท สามธิดาจึงหันเหความสนใจของพวกเขาไปทางตะวันตก กวาดล้างสเต็ปสโตนส์ด้วยกองทัพและกองทัพเรือที่รวมกำลังกันภายใต้การบังคับบัญชาของเจ้าชายจอมพลเรือชาวมิร์ซซ็อคาร์กัส ดราฮาร์ เจ้าของฉายาคาร์กัสผู้ให้อาหารปู เนื่องจากเขาตรึงโจรสลัดที่จับกุมได้หลายร้อยคนกับเสาบนผืนทรายเปียกเพื่อให้จมอยู่ใต้กระแสน้ำขึ้น

ในคราแรก บรรดาลอร์ดแห่งเวสเทอรอสเห็นชอบกับการพิชิตและการผนวกดินแดนของสเต็ปสโตนส์โดยราชอาณาจักรสามธิดา ความเป็นระเบียบมาแทนที่ความวุ่นวาย และถ้าสามธิดาต้องการเก็บค่าธรรมเนียมจากรือลำไคที่แล่นผ่าน่าน้ำของพวกเขา ก็ถือเป็นราคาน้อยนิดเพื่อแลกกับการกำจัดพวกโจรสลัด

อย่างไรก็ตาม ไม่ช้าความโลภของคาร์กัสผู้ให้อาหารปูกับสหายผู้ร่วมพิชิตของเขาก็ทำให้พวกลอร์ดไม่พอใจ มีการขึ้นค่าธรรมเนียมครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่นานก็กลายเป็นราคาสูงลิบจนพวกพ่อค้าซึ่งเคยยินดีจ่ายเวลานี้พยายามหาช่องทางหลบหลีกเรือยาวของคณะไตรประมุขเหมือนกับที่พวกเขาเคยทำกับพวกโจรสลัด ดราฮาร์และสหายจอมพลเรือชาวไทรอซกับชาวลิสของเขา ดูเหมือนจะแข่งกันว่าใครจะได้เป็นจอมโลกที่สุด ตามที่ผู้คนพร่ำบ่น ชาวลิสเริ่มเป็นที่เกลียดชังมากเป็นพิเศษ เพราะพวกเขาเรียกร้องมากกว่าเงินจากรือที่ผ่านไปมา ยึดทั้งสตรี หญิงสาว และเด็กหนุ่มหน้าตาดีเพื่อไปทำงานในสวนเริงรมย์และเรือนสำราญของพวกเขา (ท่ามกลางพวกที่โดนจับเป็นทาสคือเลดี้โจแฮนนา สวอนน์ หลานสาววัยสิบห้าของลอร์ดแห่งสโตนเฮล์ม ลุงของนางซึ่งขึ้นชื่อเรื่องความตระหนี่ไม่ยอมจ่ายค่าไถ่ นางจึงถูกขายให้เรือนนางโลม ที่ซึ่งนางได้กลายเป็นโสเภณีโด่งดังที่รู้จักกันในนามนางหงส์ดำ และผู้ครองลิสตัวจริงเว้นแต่ในนาม อนิจจา เรื่องราวของนางแม้จะน่าสนใจ

สักเพียงใด แต่ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ในเวลานี้ของเรา)

ในบรรดาลอร์ดทุกคนแห่งเวสเทออส ไม่มีใครเดือดร้อนกับการกระทำเหล่านี้มากเท่าคอร์ลิส เวลาเรียน ลอร์ดแห่งไทดัล กองทัพเรือที่อยู่ภายในครอบครองทำให้เขาเป็นผู้มั่งคั่งและทรงอำนาจไม่แพ้ใครในเจ็ดราชอาณาจักร อสรพิษทะเลตั้งใจแน่วแน่ที่จะยุติการครองสเติร์ปสโตนส์ของไทรประมุข และในตัวเดมอน ทาร์แกเรียน เขาพบสหายผู้พร้อมใจ ซึ่งกระหายอยากได้ทองคำและความรุ่งโรจน์จากชัยชนะในสงคราม พวกเขาเจตนาไม่ไปร่วมงานวิวาห์ของพระราชาร่วมกันวางแผนในไฮโด์บนเกาะดริฟต์มาร์ก ลอร์ดเวลาเรียนจะบัญชาการกองเรือ เจ้าชายเดมอนจะบัญชาการกองทัพ พวกเขาจะมีจำนวนน้อยกว่ากองกำลังของสามริดาตามหาศาล...แต่เจ้าชายจะออกรบพร้อมด้วยไฟมังกรของเขา เจ้ามังกรเลือดคาแรกซิส

เราไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับสงครามส่วนตัวที่เดมอน ทาร์แกเรียน และคอร์ลิส เวลาเรียน ต่อสู้ในสเติร์ปสโตนส์ ณ ตรงนี้เธอเป็นว่าการต่อสู้เริ่มต้นในปีที่ 106 หลังการพิชิต เจ้าชายเดมอนแทบไม่ต้องลำบากในการรวบรวมกองทัพอันประกอบด้วยเหล่าคนภพจัญไรที่ดินและพวกบุตรชายคนรอง เขาได้รับชัยชนะหลายครั้งในช่วงสองปีแรกของการรบในปีที่ 108 หลังการพิชิต ในที่สุดเขาก็ได้เผชิญหน้ากับคาร์กิสผู้ให้อาหารปู เขาสังหารอีกฝ่ายด้วยตนเองและตัดหัวคาร์กิสด้วยดาบดาร์กซิสเตอร์

พระราชาวีเชริสซึ่งแน่นอนว่าพอใจที่กำจัดน้องชายตัวปัญหาไปเสียได้สนับสนุนความพยายามของเขาด้วยการจัดส่งทองคำไปให้เป็นประจำ และประมาณปีที่ 109 หลังการพิชิต เดมอน ทาร์แกเรียน กับกองทัพนักดาบรับจ้างและพวกมือสังหารของเขาก็ควบคุมเกาะทั้งหมด เว้นอยู่สองแห่ง และกองทัพเรือของอสรพิษทะเลได้ยึดที่มั่นตรงน่านน้ำนั้นได้ในที่สุด ช่วงเวลาแห่งชัยชนะชั่วระยะหนึ่ง เจ้าชายเดมอนประกาศตัวเป็นพระราชาร่วมสเติร์ปสโตนส์และทะเลแคบ ลอร์ดคอร์ลิสวางมงกุฎลงบนศีรษะของเขา...ทว่า “อาณาจักร” ของพวกเขาไม่มีความมั่นคงใดๆ ปีถัดมาราชอาณาจักรสามริดาส่งกองกำลัง

รุกรานกลุ่มใหม่ภายใต้การบังคับบัญชาของนายกองเจ้าเล่ห์ชาวไทรอซชื่อ ราชัลลิโอ รินดัน แนนอนว่าเป็นหนึ่งในคนชั่วช้าจอมอื้อฉาวและพิลึกที่สุด ในบันทึกประวัติศาสตร์ แล้วดอร์นก็เข้าร่วมสงครามในฐานะพันธมิตรของ คณะไตรประมุข การสู้รบเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

แม้ว่าสเตปตันสโตน้อยอยู่ในวงล้อมของเลือดและไฟ แต่พระราชวิเชริส กับราชสำนักของเขาก็กังไม่หวาดหวั่น “ปล่อยให้เดมอนเล่นสนุกกับสงคราม ไปเถอะ” มีรายงานว่าฝ่าบาทพูดเช่นนั้น “เขาจะได้ไม่สร้างปัญหา” วิเชริสเป็น คนรักความสงบ และในช่วงหลายปีนี้คิงส์แลนดิงมีงานเลี้ยง งานแต่งงาน และการประลองไม่เคยขาด มีนักแสดงละครใบ้และนักขับลำนำแจ้งข่าวการเกิด ของเจ้าชายและเจ้าหญิงทารกแก่เรียนคนใหม่ ไม่ช้าราชินีอลิเซนต์ก็แสดงให้เห็น ว่ามีลูกได้ดีพอๆ กับที่หน้าตาดี ในปีที่ 107 หลังการพิชิต นางให้กำเนิด บุตรชายแข็งแรงแก่พระราช และตั้งชื่อให้ว่าเอคอนตามผู้พิชิต สองปีต่อมา

นางให้กำเนิดบุตรสาวแก่พระราชินีเฮเลนา ในปีที่ 110 หลังการพิชิต นางคลอดบุตรชายคนที่สองชื่อเอมอนด์ซึ่งว่ากันว่าตัวเล็กเพียงครึ่งของพี่ชาย แต่พลังเยอะกว่าสองเท่า

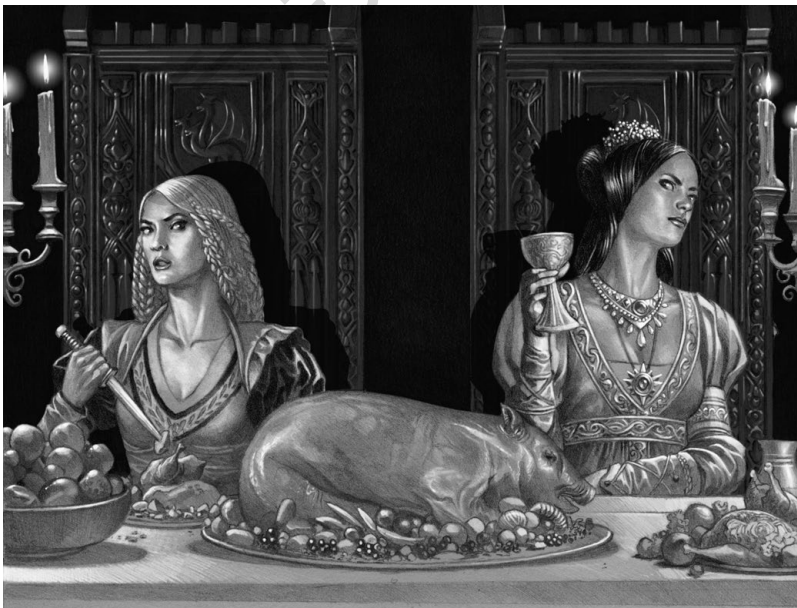
แต่กระนั้นเจ้าหญิงเรนีราก็ยังคงนั่งอยู่ที่ฐานบัลลังก์เหล็กเมื่อบิดาของนางออกมหาสมาคม และฝ่าบาทก็เริ่มพานางเข้าร่วมการประชุมสภาเล็กด้วย แม้ว่าลอร์ดและอัศวินหลายคนพยายามเอาชนะใจนาง แต่เจ้าหญิงมีใจให้เพียงเซอร์คริสตัน โคล ตัวแทนนักสู้หนุ่มแน่นแห่งราชวงศ์ครักซ์และสหายคู่กายของนาง “เซอร์คริสตันปกป้องเจ้าหญิงจากเหล่าศัตรู แต่ใครล่ะจะปกป้องเจ้าหญิงจากเซอร์คริสตัน” ราชนิโอสเซนต์เอย์ธามในวันหนึ่งที่ราชสำนัก สัมพันธ์ไมตรีระหว่างราชินีกับลูกเลี้ยงคงอยู่ได้ไม่นาน เพราะทั้งเรนีร่าและนิโอสเซนต์ต่างหมายปองจะเป็นสตรีผู้กุมอำนาจแห่งอาณาจักร... และแม้ว่าราชินีได้มอบทายาทเพศชายให้พระราชินีถึงสองคน แต่วิเชริสก็ไม่ได้ทำอะไรที่จะเปลี่ยนแปลงลำดับการสืบทอดตำแหน่ง เจ้าหญิงแห่งดราگونสโตนยังคงเป็นทายาทโดยชอบธรรมของเขา โดยมีลอร์ดครึ่งเวสเทออสให้สัตย์สาบานจะพิทักษ์สิทธิ์ของนาง พวกที่ถามว่า “แล้วการตัดสินของมหาสภาในปีที่ 101 ละ” พบว่าคำพูดของพวกเขาไม่ได้รับความสนใจ ตามความคิดของพระราชินีวิเชริส เขาได้ตัดสินใจเรื่องนั้นไปแล้ว จึงไม่ใช่เรื่องที่ฝ่าบาทปรารถนาจะคิดทบทวนอีก

แต่คำถามเหล่านั้นยังคงอยู่ และมาจากราชนิโอสเซนต์เองด้วย ผู้สนับสนุนนางอย่างแรงกล้าก็คือบิดาของนาง เซอร์ออตโต ไฮทาวเวอร์ ทัตต์แห่งพระราชินี เมื่อถูกกดดันเรื่องนั้นอย่างหนัก ในปีที่ 109 หลังการพิชิต วิเชริสก็ปลดเซอร์ออตโตจากตำแหน่งของเขาและแต่งตั้งโลโอเนล สตรองลอร์ดผู้เฒ่าขริ่มแห่งฮาร์เรนฮอลมาแทนที่เขา “ทัตต์คนนี้จะไม่ก่อความชั่ว” ฝ่าบาทประกาศ

แม้กระทั่งหลังจากเซอร์ออตโตกลับไปโอลด์ทาวน์แล้ว แต่ “คณะของราชินี” ยังอยู่ที่ราชสำนัก ลอร์ดผู้ทรงอำนาจกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นมิตรกับนิโอสเซนต์

และให้การสนับสนุนสิทธิ์ของบุตรชายของนาง ส่วนฝ่ายที่ประชันขันแข่งกับพวกนั้นก็คือ “คณะของเจ้าหญิง” พระราชาวิเชริสรักทั้งภรรยาและบุตรสาวเกลียดชังความขัดแย้งและการโต้เถียง เขาเพียรพยายามตลอดช่วงชีวิตที่จะรักษาความสงบระหว่างสตรีของเขา และเอาใจทั้งสองด้วยของขวัญ ทองคำ และเกียรติยศ ตราบเท่าที่เขามีชีวิต ปกครอง และรักษาคุณภาพ งานเลี้ยง และการประลองก็ยังคงมีอยู่เช่นเดิม และความสงบแผ่ไพศาลทั่วอาณาจักร... แต่กระนั้นยังมีพวกตาดีบางคนที่สังเกตเห็นมังกรของคณะหนึ่งจับและพันไฟใส่มังกรของอีกคณะ ทุกครั้งที่พวกมันบังเอิญผ่านมาใกล้กัน

ในปีที่ 111 หลังการพิชิต มีการจัดการประลองครั้งใหญ่ที่คิงส์แลนดิง ในวันครบรอบการแต่งงานปีที่ห้าของพระราชากับราชินีอลิเซนด้า ในการเลี้ยงฉลองเปิดงาน ราชินีสวมชุดยาวสีเขียว ขณะที่เจ้าหญิงสวมชุดสีแดง และสีดำประจำตระกูลทาร์เกรียนอันเด่นสะดุดตา เรื่องนี้เป็นที่สังเกต

และหลังจากนั้นกลายเป็นเรื่องปกติที่จะใช้คำว่า “คณะเขียว” และ “คณะดำ” เมื่อพูดถึงคณะของราชินีและคณะของเจ้าหญิงตามลำดับ ในการประลองคณะดำมีชัยมากกว่าเมื่อเซอร์คริสตัน โคล ซึ่งระดับของที่ระลึกจากเจ้าหญิงเรเนรา ทำให้ตัวแทนนักสู้ทุกคนของราชินีพลัดตกม้า รวมทั้งลูกพี่ลูกน้องสองคนของนางกับน้องชายคนสุดท้อง เซอร์เกริน ไฮทาวเวอร์

แต่มีใครคนหนึ่งอยู่ที่นั่นซึ่งมิได้สวมใส่ทั้งสีเขียวและสีดำ หากแต่เป็นสีทองกับสีเงิน เจ้าชายเดมอนกลับคืนราชสำนักในที่สุด สวมมงกุฏและเรียกตัวเองว่า พระราชาแห่งทะเลแคบ เขาปรากฏตัวโดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า กลางห้องฟ้าเหนือคิงส์แลนดิงบนมังกรคู่กาย บินวนเหนือลานประลองสามรอบ...แต่เมื่อเขาลงสู่พื้นดินในที่สุด เขาก็เข้าลงเบื้องหน้าพี่ชายและส่งมอบมงกุฏของตนเป็นเครื่องแสดงความรักและความจงรักภักดี วิเชรส์คีนมงกุฏให้และจูบเดมอนที่แก้มสองข้าง เป็นการต้อนรับเขากลับบ้าน แล้วทั้งลอร์ดและชาวบ้านต่างส่งเสียงโห่ร้องกึกก้องเมื่อบุตรชายทั้งสองของเจ้าชายฤดูใบไม้ผลิคืนดีกัน เสียงโห่ร้องดังที่สุดมาจากเจ้าหญิงเรเนราซึ่งตื่นเต้นดีใจที่อาคนโปรดของนางกลับมาและอ้อนวอนให้เขาอยู่ต่อสักระยะ

เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกัน ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น ตอนนี้เราต้องมาดูพงศาวดารที่ชวนให้เคลือบแคลงสงสัยมากกว่า เจ้าชายเดมอนยังอยู่ที่คิงส์แลนดิงจริงเป็นเวลาครึ่งปี เรื่องนั้นแน่ชัด เขากลับมาประจำที่ในสภาเล็กอีกด้วย ตามที่แกรนด์เมสเตอร์รัชชีเตอร์เล่า แต่ไม่ว่าจะวัยหรือการถูกเนรเทศก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงนิสัยใจคอของเขา ไม่ช้าเดมอนก็ไปคลุกคลีกับสหายเก่าซึ่งเป็นพวกผ้าคลุมไหล่ทองอีกครั้ง และกลับไปยังสถานประกอบการตลอดแนวถนนผ้าไหมที่ซึ่งเขาเคยเป็นลูกค้าผู้มีอุปการคุณ แม้ว่าเขาปฏิบัติต่อราชินีอลิเชนต์ด้วยความเคารพนบนอบสมกับสถานะของนางทุกประการ แต่ก็ไม่มีเยื่อใยไมตรีระหว่างทั้งสอง และผู้คนพูดกันว่าเจ้าชายเย็นชากับลูกๆของนางอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะหลานชายของเขา เอกอนกับเอมอนด์ เพราะการเกิดมาของทั้งสองทำให้อันดับในการสืบบัลลังก์ของเขาต่ำลงไปอีก

ต่างกันลิบลับกับเจ้าหญิงเรนีรา เดมอนใช้เวลากับนางหลายชั่วโมง ทำให้นางตื่นตื่นด้วยเรื่องเล่าเกี่ยวกับการเดินทางและการสู้รบ เขามอบไข่มุก ผ้าไหม หนังสือ และมงกุฎหยกซึ่งว่ากันว่าเคยเป็นของจักรพรรดินีแห่งเลง แก่นาง อ่านบทกวีให้ฟัง กินอาหารด้วยกัน ออกล่าสัตว์ด้วยเหยี่ยวกับนาง ล่องเรือกับนาง สร้างความสนุกสนานให้นางด้วยการล้อเลียนคณะเซียว ที่ราชสำนัก หรือ “พวกสอพลอ” ที่ชอบประจบราชินีโอลิเซนต์กับลูกๆ ของนาง เขาชื่นชมความงามของนาง ประกาศว่านางเป็นสตรีผู้งามเลิศทั่วทั้งเจ็ดราชอาณาจักร อาภัสหาลานสาวเริ่มบินด้วยกันเกือบทุกวัน ซีแร็กซ์กับคาแรกซิส บินแข่งกันไปกลับจากดรากอ้อนสโตน

มาถึงตรงนี้แหล่งข่าวของเราคิดเห็นต่างกัน แกรนด์เมสเตอร์รันซิเตอร์ พูดเพียงว่าพี่ชายกับน้องชายทะเลาะกันอีกครั้ง และเจ้าชายเดมอนออกจากคิงส์แลนดิงเพื่อกลับไปยังสเต็ปสโตนส์และสงครามของเขา ส่วนสาเหตุการทะเลาะกันเขาไม่ได้บอกกล่าว คนอื่นๆ ยืนยันว่าราชินีโอลิเซนต์เป็นคนยุให้ วิเชริสไล่เดมอนไปเสีย แต่นักบวชยูสเทซกับดอกเห็ดเล่าอีกอย่าง...หรือพูดให้ถูกต้อง เล่ากันไปคนละเรื่อง ทั้งสองเรื่องแตกต่างกัน ยูสเทซซึ่งหมกมุ่นในกามน้อยกว่าอีกฝ่าย เขียนเล่าว่าเจ้าชายเดมอนล่อลวงเจ้าหญิงผู้เป็นหลานสาวและพร่ำพรหมจรรย์ของนาง เมื่อเซอร์อาร์ริค คาร์จิลล์ แห่งราชวงศ์กร็พพูฐักร่วมเตียงกันและนำตัวไปหาพระราชา เรนีรายืนยันว่านางตกหลุมรักผู้เป็นอาและอ่อนวอนขอบิดาอนุญาตให้นางแต่งงานกับเขา อย่างไรก็ตาม พระราชาวีเชริสไม่ยินยอมและเตือนความจำบุตรสาวว่า เจ้าชายเดมอนมีภรรยาอยู่แล้ว ด้วยความเดือดดาลเขาก็กักตัวบุตรสาวไว้ในห้อง บอกน้องชายให้ไปเสีย และสั่งห้ามพวกเขาทั้งคู่พูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นโดยเด็ดขาด

เรื่องที่ดอกเห็ดเล่าน่าบดสียิ่งกว่ามาก ซึ่งมักเป็นเช่นนั้นหากเป็นคำให้การของเขา ตามที่คนกระแว่าไว้ เซอร์คริสตัน โคล เป็นคนที่เจ้าหญิงไฝหา ไม่ใช่เจ้าชายเดมอน แต่เซอร์คริสตันเป็นอัศวินโดยแท้ ทรงเกียรติประพติดพรหมจรรย์ และยึดมั่นในคำปณิธานของตน และแม้ว่าเขาจะอยู่

กับนางทั้งกลางวันและกลางคืน เขาก็ไม่เคยแม้แต่จะจูบนางหรือสารภาพรัก “เวลาที่เขามองเจ้า เขาเห็นเด็กหญิงตัวน้อยๆ อย่างที่เจ้าเคยเป็น ไม่ใช่ผู้หญิงเต็มตัวอย่างที่เจ้าเป็นในตอนนั้น” เดมอนบอกหลานสาว “แต่ข้าสามารถสอนวิธีที่จะทำให้เขามองเจ้าเป็นผู้หญิงได้”

เขาเริ่มต้นด้วยการสอนบทเรียนเรื่องการจูบให้นาง หากว่าเราสามารถเชื่อถือดอกเห็ดได้ ต่อจากนั้นเจ้าชายก็สอนให้หลานสาวรู้จักวิธีที่ดีที่สุดในการสัมผัสผู้ชายเพื่อให้ความสุขสมแก่เขา แบบฝึกหัดที่ดอกเห็ดกับความเป็นชายอันโตใหญ่ตามคำกล่าวอ้างของเจ้าตัวได้มีส่วนร่วมด้วยในบางครั้ง เดมอนสอนเด็กสาวให้เปลื้องผ้าอย่างยั่ววน เขาดูดยอดถันของนางให้ใหญ่ขึ้นและไวต่อความรู้สึกยิ่งขึ้น แล้วบินกับนางบนหลังมังกรไปยังโซดหินร้างคนในอ่าวน้ำดำ ที่ซึ่งทั้งสองสามารถสำราญใจในสภาพเปลือยเปล่าตลอดทั้งวัน โดยไม่มีใครจับตามอง แล้วเจ้าหญิงก็สามารถฝึกวิชาในการให้ความสุขสมแก่บุรุษเพศด้วยปากของนาง ตกกลางคืนเขาจะแอบพานางออกจากห้องโดยให้สวมชุดมหาดเล็กและลอบพานางไปยังช่องบนถนนผ้าไหม ที่ซึ่งเจ้าหญิงสามารถสังเกตเห็นชายหญิงที่ประกอบกามกิจกันและเรียนรู้ “มารยาทหญิง” เหล่านี้เพิ่มเติมจากเหล่าโสเภณีของคิงส์แลนด์

บทเรียนเหล่านี้ดำเนินไปนานเท่าใดดอกเห็ดไม่ได้บอก แต่ต่างจากนักบวชยูสเทซ เขายืนยันว่าเจ้าหญิงเรนีรายังคงเป็นสาวพรหมจรรย์ เพราะนางปรารถนาจะสงวนความบริสุทธิ์ของนางไว้เป็นของขวัญแด่ผู้เป็นที่รัก แต่ในที่สุดเมื่อนางเข้าหาอัศวินชุดขาวของนางและใช้ทุกสิ่งที่ได้เรียนรู้มา เซอร์คริสตันตกใจและปฏิเสธนาง ไม่ช้าเรื่องทั้งหมดก็ถูกเปิดเผย ส่วนใหญ่ก็เป็นเพราะดอกเห็ดนั่นเอง ในตอนแรกพระราชาวิเชริสไม่ยอมเชื่ออะไรทั้งนั้น กระทั่งเจ้าชายเดมอนยืนยันว่าเรื่องนั้นเป็นความจริง “ให้แม่สาวน้อยแต่งงานกับข้าเถอะ” ว่ากันว่าเขาบอกพี่ชายเช่นนั้น “ตอนนี้มีใครอีกหรือที่จะรับนางไป” กลับกลายเป็นว่าพระราชาวิเชริสสั่งเนรเทศเขา ห้ามกลับมายังเจ็ดราชอาณาจักรอีก โดยมีโทษถึงตาย (ลอร์ดสตรอง หัตถ์ของพระราชา แย้งว่าเจ้าชาย

ควรจะถูกประหารทันทีในฐานะที่เป็นคนทรยศ แต่นักบวชยูนุสเทศเตือนสติ
ฝ่าบาทว่า ไม่มีใครถูกสาปมากเท่าผู้สังหารญาติตัวเองอีกแล้ว)

สิ่งเหล่านี้เกิดตามมาในภายหลัง เดมอน ทาร์เกรียน กลับไปยัง
สเติร์ปส์ตันส์และพยายามดั้งเดิมที่จะพิชิตโชดหินไร้ค่ากลางพายุกระหน่ำเหล่านั้น
แกรนด์เมสเตอร์รันซิเตอร์กับเซอร์แฮร์โรลด์ เวสเตอร์ลิง เสียชีวิตทั้งคู่ในปีที่
112 หลังการพิชิต เซอร์คริสตัน โคล ได้รับแต่งตั้งเป็นลอร์ดผู้บัญชาการ
หน่วยราชองครักษ์แทนที่เซอร์แฮร์โรลด์ และเหล่าอาร์ชเมสเตอร์แห่งชิตาเดล
ก็ส่งเมสเตอร์เมลลอสมายป์้อมแดงเพื่อรับมือบ่วงโซ่และหน้าที่ของแกรนด์
เมสเตอร์ นอกจากนั้นแล้วคิงส์แลนดิงก็กลับคืนสู่ความเยียบสงบดั้งเดิมเกือบ
สองปีเต็ม...กระทั่งปีที่ 113 หลังการพิชิต เมื่อเจ้าหญิงเรนีราวายุครบสิบหก
ครอบครองดรากอ้อนสโตนในฐานะที่มั่นของนาง และแต่งงาน

เนิ่นนานก่อนที่ชายใดจะมีเหตุผลให้กลางแคลงใจในความบริสุทธิ์
ของนาง ปัญหาว่าด้วยการเลือกคู่ครองที่เหมาะสมให้เรนีราเป็นเรื่องที่สร้างความ
กังวลให้พระราชและสภาของเขา ลอร์ดผู้เกรียงไกรและอัศวินทรงเสน่ห์
มากมายพากันรุมตอมนางเหมือนแมลงเม่ารอบเปลวไฟ แข่งกันเพื่อหวังจะ
ชนะใจนาง เมื่อเรนีราไปเยือนดินแดนแม่น้ำสามง่ามในปีที่ 112 เหล่าบุตรชาย
ของลอร์ดแบร์ริกเคนและลอร์ดแบล็กวู้ดดวลกันเพื่อนาง ส่วนบุตรคนรองของ
ตระกูลเฟรย์ก็อาจหาญถึงขนาดขนางแต่งงานอย่างเปิดเผย (เฟรย์จอมเขลา
เขาถูกเรียกเช่นนั้นในภายหลัง) ทางฝั่งตะวันตก เซอร์เจสัน แลนนิสเตอร์
กับเซอร์ไทแลนด์คูแฟด ก็แข่งกันแย่งชิงนางระหว่างงานเลี้ยงที่คาสเตอร์ลีร์
บุตรชายของลอร์ดทอลล์แห่งริเวอร์รัน ลอร์ดไทเรลแห่งไฮการ์เด็น ลอร์ด
ไอ้กฮาร์ดแห่งโอลด์ไอ้ก และลอร์ดทาร์ลีแห่งฮอร์นฮิลล์รุมจีบเจ้าหญิง เช่นเดียวกับ
บุตรชายคนโตของหัตต์ เซอร์ฮาร์วิน สตรอง จอมหักกระดูกตาม
คำเรียกขาน ผู้เป็นทายาทของฮาร์เรนฮอล และว่ากันว่าเป็นชายที่แข็งแกร่งที่สุดใน
เจ็ดราชอาณาจักร วิเชริสถึงกับพูดเรื่องการแต่งงานระหว่างเรนีรากับเจ้าชาย
แห่งดอร์น อันจะเป็นหนทางดึงชาวดอร์นเข้าสู่อาณาจักร

ราชินีอลิเซนต์มีผู้เข้าชิงของนางเอง นั่นคือเจ้าชายเอคอนซึ่งเป็นบุตรชายคนโตของนางและน้องชายร่วมบิดาของเรนีรา แต่เอคอนเป็นเด็กชายเจ้าหญิงอายุมากกว่าสิบปี ยิ่งไปกว่านั้นพี่น้องร่วมบิดาสองคนนี้ก็ไม่เคยลงรอยกัน “ยิ่งเป็นเหตุผลให้ควรผูกมัดทั้งสองไว้ด้วยการแต่งงาน” ราชินีแย่งวิเชริสไม่เห็นด้วย “เด็กชายเป็นสายเลือดของอลิเซนต์เอง” เขาบอกลอร์ดสตรอง “นางอยากให้เขาได้นั่งบัลลังก์นะสิ”

ตัวเลือกที่ดีที่สุดตามที่พระราชและสภาเล็กเห็นตรงกันในท้ายที่สุดน่าจะเป็นเลนอร์ ทาร์แกเรียน ลูกพี่ลูกน้องของเรนีรา แม้ว่าสภาใหญ่ปีที่ 101 จะตัดสิทธิ์ของเขา แต่หนุ่มน้อยเวลาเรียนก็ยังเป็นหลานชายของเจ้าชายเอมอน ทาร์แกเรียน ผู้อยู่ในความทรงจำอันเป็นที่เลื่องลือ เป็นหลานชายของพระราชเฒ่าเอง การแต่งงานของคู่นี้จะผนึกกรรมและเสริมความแข็งแกร่งให้แก่ราชสกุล ทั้งยังช่วยฟื้นคืนมิตรภาพระหว่างบัลลังก์เหล็กกับอสรพิษทะเลและกองทัพเรืออันทรงพลังของเขาด้วย

มีเสียงคัดค้านอยู่เรื่องหนึ่ง นั่นคือเลนอร์ เวลาเรียน ตอนนี้อายุสิบเก้าปี แต่ไม่เคยแสดงความสนใจหญิงใด เขามีแต่อัศวินฝึกหัดหล่อเหลารุ่นราวคราวเดียวกันรายล้อม และมีคนพูดว่าชอบอยู่กับคนเหล่านั้นมากกว่า แต่แกรนด์เมสเตอร์เมลลอสปิดความกังวลนั้นทิ้งไปทันที “แล้วจะเป็นอะไรไปเล่า” เขาพูด “ข้าก็ไม่ชอบรสชาติของปลา แต่เวลามีปลาขึ้นโต๊ะอาหาร ข้าก็กินอยู่ดี” จึงมีการตกลงใจเรื่องแต่งงาน

อย่างไรก็ดี พระราชและสภาของเขาไม่คิดจะหารือกับเจ้าหญิง และเรนีราก็ทำตัวเหมือนบิดามากในเรื่องนี้ นั่นคือมีความคิดเป็นของตัวเองว่าใครกันที่นางปรารถนาจะแต่งงานด้วย เจ้าหญิงรู้เรื่องของเลนอร์ เวลาเรียนมามาก และไม่ปรารถนาจะเป็นเจ้าสาวของเขา “น้องชายร่วมบิดาของข้าน่าจะถูกใจเขาเสียมากกว่า” นางบอกพระราช (เจ้าหญิงจงใจเรียกบุตรชายของอลิเซนต์ว่าน้องชายร่วมบิดาเสมอ ไม่เคยเรียกว่าน้องชายเฉยๆ) และแม้ว่าฝ่าบาทซึ่งแจ้งเหตุผลกับนาง ทั้งอ่อนหวาน ตะคอก และเรียกนางว่าลูกอกตัญญู

แต่ไม่มีคำพูดใดของเขาเปลี่ยนความคิดของนางได้...กระทั่งพระราชอาชญาถึงเรื่องการสืบบัลลังก์ สิ่งที่พระราชอาชญาทำไปแล้ว พระราชอาชญาสามารถยกเลิกได้ วิเชริสชี้แจง นางจะแต่งงานตามที่เขาสั่ง หรือไม่เขาก็จะให้เอกอัครราชทูตชายร่วมบิดาของนางเป็นทนายแทนที่นาง เมื่อได้ยินดังนั้นความรันทมนองของเจ้าหญิงก็หายสิ้น นักบวชยูสเทซบอกว่านางทรุดลงแทบเข้าของบิดาและอ้อนวอนขอภัยจากเขา ดอกเห็ดบอกว่านางพ่นน้ำลายใส่หน้าบิดา แต่ทั้งสองก็เห็นตรงกันว่าท้ายที่สุดนางยินยอมแต่งงาน

และมาถึงตรงนี้แหล่งข่าวของเราเห็นไม่ตรงกันอีกครั้ง คินนัสนักบวชยูสเทซรายงานว่า เซอร์คริสตัน โคล แอบย่องเข้าไปในห้องนอนของเจ้าหญิงเพื่อสารภาพรักกับนาง เขาบอกเรีนีว่าเขามีเรือลำหนึ่งจอดรออยู่ที่อ่าว และอ้อนวอนให้นางหนีข้ามทะเลแคบไปกับเขา พวกเขาจะแต่งงานกันในไทรออสหรือโอแลนทิสโบราณ ที่ซึ่งอำนาจบิดาของนางแผ่ไปไม่ถึง และไม่มีใครจะใส่ใจว่าเซอร์คริสตันตระบัดสัตย์ในฐานะสมาชิกของราชวงศ์ครีก์ เขาเชื่อว่าเขาอยู่ในการใช้ดาบและตะบองหนามอย่างมากถึงขนาดเชื่อมั่นว่าจะสามารถพาอัครราชทูตผู้มั่งคั่งสักคนที่จะรับเขาทำงาน แต่เรีนีราปฏิเสธเขา นางเป็นสายเลือดมังกรนางเดือนสติเขา และควรจะได้มีชีวิตมากกว่าการเป็นภรรยาของนักดาบรับจ้างธรรมดาๆ และหากเขาละทิ้งคำปฏิญาณของราชวงศ์ครีก์ คำปฏิญาณแต่งงานก็คงไม่มีความหมายใด ๆ สำหรับเขาเช่นกัน

ดอกเห็ดเล่าเรื่องที่ต่างไปมาก ในเรื่องของเข เจ้าหญิงเรนีราเองที่เป็นคนไปหาเซอร์คริสตัน ไม่ใช่เขามาหานาง นางพบเขาอยู่ตามลำพังในหอคอยดาบขาว ลั่นดาลประตู และเปลื้องเสื้อคลุมของนางเพื่อเผยให้เห็นเรือนร่างเปลือยเปล่า “ข้าสว่นความสาวของข้าไว้เพื่อท่าน” นางบอกเขา “รับมันไปสิ เพื่อพิสูจน์ความรักของข้า มันคงไม่มีความหมายอะไรสำหรับคุณหมื่นของข้า และบางทีพอเขารู้ว่าข้าไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ เขาอาจจะปฏิเสธข้าก็ได้”

แต่ไม่ว่าจะดงามเพียงใด คำพูดว่าวอนของนางกลับไม่ได้รับความสนใจ

เพราะเซอร์คริสตันเป็นบุรุษทรงเกียรติและซื่อสัตย์ต่อคำปฏิญาณ แม้กระทั่งเมื่อเรiner ใช้วิชาที่นางได้เรียนมาจากอาเดมอน โคลก็ไม่นั่นคลอน ด้วยความรู้สึกถูกหยาบและโกรธจัด เจ้าหญิงสวมเสื้อคลุมตามเดิมและรีบวิ่งออกไปสู่ความมืด... ที่ซึ่งนางบังเอิญเจอกับเซอร์ฮาร์วิน สตรอง ซึ่งกลับมาจากการหาความสำราญยามราตรีในช่องของเมือง จอมหักกระดุกไฟป้องเจ้าหญิงมาช้านาน และไม่ได้มีความละอายใจเหมือนเซอร์คริสตัน เขานั้นเองเป็นคนพรากความบริสุทธิ์ของเรiner เลือดสาวบริสุทธิ์ของนางหลังรดล้างคอกของเข... จากเรื่องเล่าของดอกเห็ดซึ่งอ้างว่าพบทั้งสองนอนด้วยกันยามรุ่งอรุณ

ไม่ว่าเรื่องราวเกิดขึ้นอย่างไร ไม่ว่าเจ้าหญิงจะหยาบเขาหรือเขาหยาบนาง นับจากวันนั้นมาความรักที่เซอร์คริสตัน โคล เคยมีให้เรiner ทาร์แกเรียน ก็เปลี่ยนไปเป็นความชิงชังรังเกียจ และชายผู้เคยเป็นสหายคู่กายและตัวแทนนักสู้ของนางเรื่อยมาก็กลายมาเป็นศัตรูตัวฉกาจของนาง

หลังจากนั้นไม่นาน เรiner ก็ล่องเรือ *อสรพิษทะเล* ไปดริฟต์มาร์ก โดยมีผู้ติดตามอันประกอบด้วยสาวใช้ (สองคนในนั้นเป็นบุตรสาวของหัตถ์และน้องสาวของเซอร์ฮาร์วิน) ตัวตลกดอกเห็ด และตัวแทนนักสู้คนใหม่ของนาง ซึ่งมีใช่ใครอื่นนอกจากจอมหักกระดุกนั่นเอง ในปีที่ 114 หลังการพิชิตเรiner ทาร์แกเรียน เจ้าหญิงแห่งดราโก้สโตน แต่งงานกับเซอร์เลนอร์ เวลาเรียน (ซึ่งได้รับยศเป็นอัศวินหนึ่งปีก่อนการวิวาห์ เนื่องจากถือเป็นเรื่องจำเป็นที่เจ้าชายผู้เป็นคู่ครองจะต้องเป็นอัศวิน) เจ้าสาวอายุสิบเจ็ดเจ้าสาวอายุยี่สิบ และทุกคนเห็นตรงกันว่าทั้งสองเป็นคู่ที่งดงาม มีการฉลองงานวิวาห์เป็นเวลาเจ็ดวันด้วยงานเลี้ยงและการแห่ทวน การประลองอันยิ่งใหญ่ที่สุดในรอบหลายปี ในหมู่ผู้แข่งขันมีพี่น้องของราชินีอลิเซนดร์ พี่น้องร่วมสาบานแห่งราชวงศ์คาร์กซ์ห้าคน จอมหักกระดุก และสหายคนสนิทของเจ้าสาว เซอร์จอฟฟรีย์ ลอนเมอร์ หรือที่รู้จักกันในนามอัศวินจุ่มพิต เมื่อเรiner มอบสายรัดถุงน่องของนางให้เซอร์ฮาร์วิน สามี่ใหม่ของนางหัวเราะและมอบสายรัดถุงเท้าของเขาให้เซอร์จอฟฟรีย์บ้าง

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6781-2

ราคา 395 บาท